

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 10
OKTOBER 1966
115. ÅRG.

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. **10**

OKTOBER 1966

115. ÅRG.

Indhold:

At gå ind for det rette	215
Fra missionens præsidentskab	216
Kærlighedens prøve	217
Kirken anerkender al sandhed, hvor den findes ..	218
Når Herren befaler, så gør det	219
Referat af distriktskonferencen	220
Richard L. Evans præsident for Rotary	221
Månedens spørgsmål	222
Ny rådgiver i missionspræsidentskabet	222
Hjælpeforeningen	223
Kredslærerindernes budskab	224
Den danske missions historie	Midtersiderne
Søndagsskolen	225
G.U.F.	228
Præstedømmet	230
Genealogisk Forening	231
Primary	232
Personlige nyheder	233
Meddelelser fra Templet	235

Forsidebillede:

Tranekær Slot på Langeland

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

At gå ind for det rette og undgå at tale ondt

af Præsident David O. McKay

... hvis én ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme.

Når vi lægger bidslet i munden på hestene for at de skal lystre os, så kan vi også styre hele deres krop.

Se, også skibene, som er så store og drives af stærke vinde, de styres dog med et ganske lille ror, hvorhen styrmandens hu står.

Sådan er også tungen et lidet lem, men kan dog prale af store ting. Se, hvor den mindste ild kan sætte den største skov i brand!

Også tungen er en ild. Som en verden af uretfærdighed sidder tungen blandt vore legemer; den besmitter hele legemet, ja, sætter »tilbørelsens hjul« i brand og er selv sat i brand af helvede.

Thi enhver art af vilde dyr og fugle, krybdyr og havdyr, kan tæmmes og er blevet tæmmet af mennesker; men tungen kan intet menneske tæmme, rastløs og ond som den er, fuld af dødbringende gift.

Med den velsigner vi Herren og Faderen; og med den forbander vi menneskene, som er skabt, så de ligner Gud. Af den selv samme mund udgår både velsignelser og forbandedelser. Mine brødre! således bør det ikke være.

Kan samme kildevæld give både velsmagende og bittert vand?

Kan et figentræ, mine brødre! bære oliven, eller et vintræ figer? Ej heller kan en salt kilde give fersk vand.

Er der nogen viis og forstandig iblandt jer, så skal han ved sin gode færd lade det komme frem i gerning med visdommens søgmodighed.

Men huser I bitter misundelse og egennytte i jeres hjerter, så ros jer ikke løgnagtigt på trods af sandheden!

Den »visdom« kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sjælelig, og stammer fra onde ånder.

Thi hvor der er misundelse og egennytte, dér er forvirring og alt, hvad ondt er.

Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredselkende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri.

Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred.*

(Jakob 3:2—18)

Således skrev apostlen Jakob for mange hundrede år siden, men jeg føler, at ligesom al sandhed er det, han udtrykker med disse linier, gyldigt i dag. Tungen er kun et lille lem, og dog er den et yderst virkningsfuldt middel til at give vore tanker vinger og øve indflydelse på hinanden.

Så lad os tale godt om enhver, når vi kan gøre det sandfærdigt!

Nej, tal ej ondt, et ventligt ord kan aldrig volde sorg og kul.

Hvis én du synes ej er stor, så glem det og ej heller tal.

Så siger du, skal man ikke tale om dårlige forhold? Må vi ikke hæve vor røst for at fordømme forhold og mennesker, som bringer ondt over os? Jo, tal om forhold, men spot ikke falskeligt menneskenes karakter. Vi kan ikke gøre det som sande sidste dages hellige; vi må være hevet over det. Der findes blandt menneskene i verden en tilbøjelighed til at stikke til deres medmennesker. Emerson siger, at så dybt rodfæstet er denne tendens, at der ikke kan ske en ulykke på gaden, uden at de tilstedeværende tilskuere bliver besjælet af et svagt håb om, at ofret vil dø. Vi kan ikke opmuntre denne tendens. Som Jakob siger, er den »jordisk, sjælelig og stammer fra onde ånder«.

Vi må ikke finde det frem, som kan nedbryde en broders karakter, heller ikke de store politikeres værk. Lad os være sande mod vort land! Der er al mulig grund til at være sande imod det.

Hvis vi ser et eller andet forhold i en by, som er til fare for vore medmenneskers liv, så lad os imødegå dette forhold. Hvis der er en revne eller et hul i en vej, sættes der en advarselslygte eller -tavle for at forhindre at de rejsende falder ned i det; og så snart som muligt vil den farlige situation blive repareret. Det er, som det skal være.

Vi husker, at da Napoleon og hans tropper foretog det skæbnsvangre fremstød mod Wellington, lå der mellem dem og de engelske soldater en vej, der var styrtet sammen. Napoleon stod lidt borte og kunne ikke se den. Han havde spurgt en mand, om der var nogle forhindringer og havde fået nej til svar, og da han stolede på dette, gav han befaling til, at brigaden skulle angribe. Den »Ouvrevindelige Brigades« styrtede frem, indtil de, som det blev sagt, kom til en sammenstyrtet vej, og så stables heste og ryttere oven på hinanden, indtil hele hullet var fyldt med levende brokker, som dannede en bro af de knuste legemer af heste og mænd.

Der findes måske sammenstyrtede veje i vore samfund. Lad os se dem og ikke stå afsides og sige, at de er i orden, når vore unge mennesker i snevis farer hovedkuls imod dem. Det er vor pligt at imødegå disse forhold, men lad os gøre det roligt, lad os gøre det med beslutsomhed og gå ind for det rette. Lad de mænd, som I vælger og udnævner til at repræsentere jer i jeres samfund, vide, at I ønsker,

at disse »sammenstyrte klofter« skal lukkes, før flere menneskelige væsener stables op eller trækkes ned til odelæggelsen. Men, jeg gentager, når vi imødegår disse tilstande, må vi gå ind for sandheden.

Evangeliet er vort anker. Vi ved, hvad det står for. Og når vi ved det, lad os da øjeblikkeligt gøre, hvad der skal gøres, undgå uansvarlig sladder og ond tale. Lad os være

det, som vi bør være, og gøre hvad der skal gøres — og holde vor tunge under kontrol.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Ledetråde

I sidste måned var søster Christensen og jeg inviteret til at overvære et distriktslederskabsmøde i Jylland. Da nattens mørke forsvandt, og dagen brød frem, stod vi tidligt op og kørte mod Kalundborg færgehavn uden den mindste smule forvirring. Morgenen var klar og vejene godt afmærket, og vor rejse til Silkeborg var god og behagelig. Efter at have tilbragt en meget åndfuld eftermiddag med moder, blev vi ført til en meget kunstfærdig og smuk dansk restaurant. Føreren havde ikke noget besvær med at føre os derhen, for han vidste nøjagtigt, hvor vi skulle hen, men efter at vi havde tilbragt en dejlig aften sammen med de hellige, vendte vi tilbage til vor bil, og til vor overraskelse fandt vi nu en lavt-hængende tæt tåge, og det tog os en rum tid, selv med en erfaren fører, at finde vej ud gennem skoven og ind på den rigtige vej. Og så var vi overladt til selv at finde vej i den tætte tåge. Rejsen gik langsomt, men dog tåleligt, så længe de hvide striber var tydeligt afmærket på vejen, men når de blev svagere, fo'r vi næsten vildt af mangel på ledetråde.

Det er omtrent på den måde, det er med livets rejser, når man skal finde lykken. Som forældre må vi sætte ledetråde for vore børn. De ønsker at blive

vejledet, at få at vide hvorledes de skal leve et bedre liv, og at blive elsket, så de forstår livets mening og af ledetråde føres ud af umodenhedens, usikkerhedens og forvirringens tåge til et liv med lykkelig familielykke og enighed, for Herren sagde: »Hvis I ikke er ét, er I ikke mine.« Ledetrådene kan ikke afskaffes, fordi den onde er bestandig på vagt og venter på, at tågen skal pine vort sind, at de hvide lige linier, som fører til evig lykke, skal blive svagere og således foranledige, at vi mister taget på livets port, som fører til evig lykke i vor Himmelske Faders nærhed.

I ethvert medlems liv vil der komme en eller anden tåge, men Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er og vil altid være den sande ledetråd. Der kan ikke være nogen svekkelse af principper, ingen slaphed i standard. Moderen må være en sand sidste dages hellig moder med kærlighed til mand, børn og Kirken med principfaste ledetråde. Faderen må være husets overhoved og ved hjælp af præstedømmet og faderskabet sætte et godt eksempel og gøre luften klar, så hans liv er en ledetråd for både hustru og børn. Frelserens vej til lykke er god og klar, der findes ingen tåge. Der er ingen uafmærkede veje. Herren har åbenbaret sin vilje klart og sundt.

Må vi alle følge ledetrådene og vende tilbage til vor Himmelske Faders nærhed.

*Don L. Christensen,
missionspræsident.*

Kærlighedens prøve

af Richard L. Evans af De Tolvs Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Utah,
april 1966.

Et af de oftest citerede steder i Det Nye Testamente er følgende fra Johannes-Evangeliet: »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den endbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« (Johs. 3:16).

Det er trostrørigt beken til Guds kærlighed sagt med enkle ord — og hvad Han gjorde med sin kærlighed er beviset på den: Han sendte sin Endbårne Søn, så enhver, der tror på Ham, skal have evigt liv.

Sæt nu, at Gud havde elsket verden på en passiv måde? Sæt nu, at Han ikke havde sendt sin Søn? Sæt nu, Han ikke havde givet os sit evangelium? Sæt nu, Han ikke havde besluttet at frelse menneskeheden eller forløse os fra døden? Sæt nu, Han havde ladet sine børn drive omkring uden plan eller formål eller råd eller befalinger? Ville det have været kærlighed?

Det punkt, jeg håber at nå til i en bestemt hensigt, er beviset, prøven på kærlighed.

En leder fornylig i et medicinsk tidsskrift havde en interessant titel: »Kærlighed er et ord.« Og ud fra dette vendte forfatteren sin opmærksomhed mod betydningen af at gøre noget, af at bevise, af at udføre noget. Proven for ethvert princip er hvad det gør, og proven for ethvert menneske er hvad han gør — hvorledes han handler, hvad han bliver — ikke blot hvad han siger.

»Kærlighed er et ord.«

Vi kan omskrive det og sige, at tjeneste er et ord, at liv er et ord; for det er ved at gøre, ved at leve, ved at lære og ikke blot med ord, at vi udfører vort formål. Ingen giver i virkeligheden bevis for sig selv eller sine principer ved at være neutral eller ligegyldig eller uvirksom. Ingen prøver sig selv ved blot at tænke eller simpelthen sidde uvirksom.

Forfatteren til ovennævnte artikel sagde, at i nogle primitive sprog, med deres få ord, er beskrivelse af en bevægelse i et spil, for eksempel, simpelthen beskrevet med ét ord: *at løbe*. Måske kunne vi sige noget mere med færre ord ved simpelthen at pege på handlingen: *at leve*, *at gøre*. »... når et navneord erstatter et udsagnsord er det en ulempe ...«, fordi et navneord er stillestående, og liv er bevægelse. Nogle mennesker »lægger en væsentlig værdi i 'ting' som renhed og taknemmelighed ... De tager æren for at eje nominelle dyder. Eller de straffer sig selv for at have laster ... (men) vi omgås andre med verber ... Taknemmelighed er aldrig blevet født, for den virkelig har vist sig i ord og gerning ...«

Det samme kunne siges om forstandighed, sagde den samme læge. Den »er ikke strukturmæssig, men funktionel. Den er ikke noget man har eller er. Den er en målestok for hvad man gør.« (William M. McGrath, M.D., i *Medicine at Work*, februar 1966). Hvis vi gør forstandige ting, er vi forstandige. Hvis vi ikke gør forstandige ting, er vi ikke forstandige.

Handlinger taler virkelig højere end ord.

Hvad angår en ung dame, som spekulerede på, om hun elskede en anden eller ikke, må man huske på, at kærlighed ikke bare er et navneord og ikke bare en sentimental følelse. Beviset på kærlighed er hvad man er villig til at gøre for den elskede. Beviset på kærlighed er hvorledes man opfører sig.

Dr. John A. Widtsoe vendte undertiden sin opmærksomhed mod dette emne: »Kærlighedens fuldstændige og væsentlige natur vil vi måske ikke forstå«, sagde han, »men der er prøver, hvorved man kan kende den.

Kærlighed er altid grundlagt på sandhed ... Logne og bedrag, eller andre overtrædelser af den moralske lov, er beviser på kærlighedens fravær. Kærligheden går til grunde ved usandhed ... Så den elsker, som svigter sin elskede, eller tilbyder hende noget, der er imod sandheden, elsker hende i virkeligheden ikke.

Desuden fornærmer eller skader eller sårer kærligheden ikke den elskede. Ved denne prøve kan ethvert menneskeligt forbehold, i fortiden eller nutiden, måles for sin virkelige værdi. Grusomhed er lige så langt fra kærlighed ... som sandhed er fra usandhed.

... kærligheden er en positiv, aktiv magt. Den hjælper den elskede. Hvis der er trang, prøver kærligheden at afhjælpe den. Hvis der er svaghed, fortænger kærligheden den med styrke ... Kærlighed, som ikke hjælper, er en falsk eller forbigående kærlighed.

Lige så gode som disse prøver er, findes der en endnu større. Sand kærlighed ofrer sig for den elskede ... Det er den endelige prøve. Kristus gav af sig selv, gav sit liv, for os, og forkyndte derved virkeligheden af sin kærlighed for sine dødelige brødre og søstre. Moderen giver af sit eget kød og blod og sætter sit eget liv på spil for sit barn. I familien må der findes gensidige ofre mellem mand, hustru og børn, ellers findes den virkelige kærlighed der ikke.« (Dr. John A. Widtsoe, *An Understandable Religion*, kap. 8).

Altså, enhver, som vil bevæge nogen til at gøre noget, som det er uverdigt at gøre, eller drage fordel af nogen, eller berøve nogen deres dyd, eller fornærmer, eller skader nogen, elsker i virkeligheden ikke den, han påstår at elske. Hvad han føler under sådanne omstændigheder er noget, der er mindre end kærlighed. Beviset ligger i handlingen.

Og således er det med alle dyder. Enten lever vi et rent liv, eller vi gør det ikke. Enten tænker vi rene tanker, eller vi gør det ikke. Renhed er ikke blot et navneord. Det er et verbum. Det er at leve en bestemt slags liv. Det er at tænke bestemte slags tanker. Beviset for det ligger i at holde budene.

Godhed er ikke teori, det er kendsgerninger.

Vi tænker måske på tiende som et princip og diskuterer det og godkender det, men hvis vi virkelig er overbevist og omvendt, vil vi betale vor tiende.

Vi tænker måske godt om missionersystemet, men det virker kun, fordi nogle forlader deres hjem og ofrer sig og tjener oprigtigt — ikke blot fordi det er en god organisation eller idé.

Vi tænker på og taler måske om kyskhed som en dyd, men hvis vi er omvendt og overbevist, vil vi leve et kysk liv.

Hvis vi elsker vore børn, vil vi ikke fordømme dem og lade dem gå for lud og koldt vand. Hvis vi elsker vore børn, vil vi ikke lade dem være i uvidenhed om loven eller om budene eller uvidende om, hvorledes de skal opføre sig, eller ukendte med sunde arbejdsvaner, eller uvidende om hofflighed og anerkendelsesværdig opførsel.

Hvis vi elsker vore børn, vil vi opmuntre dem til at forebede sig så meget de kan på livet, overtale dem til at erhverve al den lærdom og uddannelse, der er mulig. Hvis vi elsker vore børn, vil vi holde os så nær til dem som muligt og gøre vort yderste for at holde dem fri for synd og fra alt, hvad der kan bringe uorden i eller skræmme deres liv.

Som forældre findes der ingen større forpligtelser for os — og forsømmelse er ikke bevis på kærlighed. En del af vor kærlighed er at gøre vor pligt i kærlighed og loyalitet, »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmødighed og uskromtet kærlighed:

gennem venlighed og sand kundskab ...» (L. & P. 121: 41, 42).

Jesus sagde: »... elsker du mig? ... Vær hyrde for mine får.« (Johs. 21:16).

Et andet sted står der skrevet: »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!« (Johs. 14:15).

Abstrakte karakteregenskaber betyder ikke meget i sin rene almindelighed. Det er hvorledes vi lever, hvorledes vi tjener, hvorledes vi underviser vore børn, hvad vi gør fra dag til dag, som både viser hvad vi er og bestemmer hvad vi er, og al teori og al spekulation, al citering af skrifter, al efterforskning af mysterierne, og alt ordkloveri, og al kundskab om lovens bogstav betyder i den endelige og frelsende forstand ikke meget, med mindre vi efterlever evangeliet, med mindre vi holder budene, med mindre vi beviser principperne, med mindre vi lever et virksomt, oprigtigt og opfrende liv.

Sommetider hører vi nogen sige: »Mit liv er mit eget. Jeg vil gøre med det, som jeg har lyst til.« Men ingens liv er hans eget. Alt for meget af andre har haft at gøre med skabelsen af os alle.

Vi kan ikke skade os selv uden at skade andre. En sorg, en sygdom, en skændsel, en ulykke, besvær eller vanskeligheder af en eller anden slags — ethvert tab for ens nærmeste er et tab for familie og venner. Vi er allfor meget en del af hinanden til at det ikke er således.

Hvis vi elsker vore forældre, ville beviset på dette så ikke være at gøre noget ved det: at være taknemmelig, at hjælpe at drage omsorg for dem i deres nød, at hædre dem ved at være ærbødige, at tage dem med i vor fortrolighed — ikke at gøre dem fortræd!

Det bedste bevis på kærlighed til forældre ville være et aktivt bevis på venlighed, betænksomhed, påskønnelse, respekt for deres lærdomme og deres råd.

Det bedste bevis på vor kærlighed til vort land ville være, ikke hvad vi siger — eller siger vi føler — men at tjene det, at holde lovene, at bevare dets principper.

Det bedste bevis på vor kærlighed til vor Fader i Himlen ville være at leve et liv i ærefrygt og ærbødhed, ikke tage Hans navn forfængeligt, at leve et nyttigt, retskaffent liv og holde Hans befalinger.

Med hensyn til dem, som siger de elsker Kirken — det bedste bevis på denne kærlighed ville være at tjene, at gøre noget, at give af os selv, at efterleve dets standarder, at holde budene.

Gud hjælpe os til at blive medlemmer, ikke blot på medlemslisterne, men medlemmer, som sætter gerning og tjeneste og efterlevelse af evangeliets krav over vor egen bekvemmelighed.

»Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.« (Matt. 7:21).

Det er vigtigt at tro, det er vigtigt at være, men det er også vigtigt at gøre.

Selv djævelen tror. (Se Jas. 2:19). »Overbevisning er værdiløs, med mindre den omsættes i gerning.« (Thomas Carlyle).

Tak Gud for evangeliet, for at Han, som skabte os i sit billede, er en personlig og bogstavelig virkelighed, for Hans Søn, vor Frelser, og for den velsignede plan om et evigt liv sammen med vore køre.

Tak Gud for Hans fælmødighed, for Hans forståelse, for Hans trost, for Hans befalinger; thi det ville være et desillusioneret liv at gå omkring uden at vide, hvad der ventes af os — eller hvorfor. Tak Gud, at Han sendte sin Enbårne Søn for at vise os vejen, forløse os fra døden, og føre os til evigt liv.

Sammen med Dem viser jeg min taknemmelighed og lover at gøre mit bedste for at vise kærlighed til vor Herre og Frelser og Hans Fader, som gav os livet, ved at leve den slags liv, som de vil have, vi skal leve, og jeg giver Dem mit vidnesbyrd om sandheden af det, som samler os her, i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi, navn. Amen.

Kirken anerkender al sandhed, hvor den findes

Uddrag af en tale af ældste Richard L. Evans ved
Generalkonferencen i oktober 1965

Jeg er taknemmelig over, at jeg tilhører en Kirke, som anerkender al skiftende fremgang og som hælder til princippet om evig fremgang. Jeg er taknemmelig over, at jeg tilhører en Kirke, som vil anerkende hele sandheden, lige meget hvem der opdager den, eller hvor eller hvornår. Og jeg er også taknemmelig over, at jeg tilhører en Kirke, som i sig har de grundlæggende principper, hvorved vi kan bedømme det ønskelige eller uønskelige, sandheden eller falskheden ved forandringerne, teorieme og alle de andre ting, som kommer og går.

Forandring kan være fremgang eller det kan være opløsning. Det er ikke et ord, der kan anerkendes uden tvivl, og det er ikke synonymt med hverken det ene eller det andet af disse to udtryk. Må vi hjælpe vore unge til at veje for og imod, og må vi alle veje alle ting ved hjælp af følgende regler:

... Hovedstrukturen af Jesu Kristi evangelium, som anerkender al fremgang og som anerkender al sandhed, er

stadig grundlagt på bl. a. to hovedprincipper: memeskets handlefrihed og den enkeltes evige bestandighed, og alt hvad der er i modstrid med funktionen af eller troen på eller den frie udøvelse af disse to grundlæggende principper, er forandring til det værre og ikke til det bedre.

Må vort liv være smidigt nok til at tilpasse os til de forandringer i vor tid, som er nødvendige eller som ikke ødelægger de grundlæggende principper; men må vi være stærke nok i vor overbevisning, i vor tro og i vort forsvar for dem til at modstå alle forsøg på at flytte grundlaget og bringe den ødelæggelse, som uundgåeligt ville følge.

Tiderne har forandret sig, men mange ting har ikke. Må Gud hjælpe os til at skelne og hjælpe os til at hjælpe vor ungdom til også at gøre det, så vi kan acceptere al fremgang og modstå al opløsning og tilbagegang til ting, som vi er kommet bort fra og som vi måtte betale dyrt.

(Fra Church News 19. februar 1966).

Når Herren befaler, så gør det

af Henry D. Taylor, assistent til De Tolvs Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Utah,
april 1966.

Efterhånd som vi går gennem livet, kan der komme krav til os fra dem, som er blevet kaldet til ledende stillinger, om at udføre noget arbejde eller påtage os et eller andet ansvar. Vi fatter eller forstår måske ikke grunden til sådanne kaldelser på det tidspunkt og heller ikke senere, men i tillid til dem, der kommer med kravet, siger vi ja uden spørgsmål.

En af de smukke hændelser, der findes i skriften, angår vore første forældre, Adam og Eva. Efter at være drevet ud af Edens Have begyndte de at dyrke jorden og have herredømme over markens dyr og spise deres brød i deres ansigts sved. De kaldte på Herren og hørte Hans rost, der talte til dem i retning af Edens Have, men de så Ham ikke, da de nu var udelukket fra Hans nærhed.

Herren gav dem befaling til at de skulle dyrke Ham og skulle bringe Ham de førstefødte af deres hjerne som offer. Der blev ikke givet nogen forklaring på, at de skulle bringe disse ofre, og jeg tænker, at de spekulerede over, hvad grunden var, men uden tøven var de lydige mod Herrens befaling.

Efter mange dages forløb viste en engel sig for Adam og spurgte: »Hvorfor bringer du offer til Herren?« Så kom Adams strålende, smukke, tillidsfulde svar, da han svarede: »Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det.« (Moses 5:6). På denne måde gav dette ædle par tilstrækkelig grund til deres lydighed mod Herrens befaling. Hvilket strålende eksempel for os, deres efterkommere!

Lydighed mod råd uden kendskab til grunden dertil kalder man ofte blind lydighed. Men lydighed er ikke blind, hvis den er baseret på tro — ubetinget, tillidsfuld tro.

Vidunderlige gerninger kan udføres gennem tro og lydighed. Medens profeten Nephi var i ørkenen, blev han af Herren instrueret om at bygge et fartøj, hvormed han kunne krydse over de mægtige vand. For hans tvivlende brødre syntes dette at være et umuligt arbejde. Men Nephi vidste, at det kunne gøres og begyndte at fabricere værktøjer og samle materialer til sin vigtige opgave. Da han fortalte sine brødre om sine hensigter, knurrede og spottede de og sagde: »Vor broder er en dære, thi han tror, han kan bygge et fartøj; ja, han tror ligeledes, at han kan sætte over disse store vand.« (1 Nephi 17:17).

Til trods for deres skepsis og spot blev Nephi rørt af lydighedens ånd og havde tro og tillid til, at Herren ville åbne en udvej for ham, så han kunne udføre den befaling, han havde modtaget. Ydmygt og dog majestætisk i sin tillid forkyndte han for sine brødre: »... dersom Gud havde befalede mig at gøre alle ting, så kunne jeg gøre det. Om han ville befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord, så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske.« (1 Nephi 17:50).

En anden gribebane hændelse, som er berettet i den hellige skrift, lærer os en magtfuld lektie, som vi kan have gavn af. Som en hengiven og kærlig fader må Abrahams hjerte være blevet tungt, da han fik befaling om at tage

sin elskede søn, Isak, med op på bjerget og bringe ham som offer. Og dog sagde han, med urokkelig tro og fast tillid til Herren, ja til opgaven. Han var pligtopfyldende lydige. Han blev imidlertid barmhjertigt befriet for den strenge udfordring, Herren havde lagt på ham. Men han var blevet prøvet. For hans trofasthed og lydighed gav Herren Abraham denne vidunderlige forjættelse: »... i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!« (1. Mos. 22:18).

I gamle dage var det at bringe brændofre et emne, som der gentagne gange blev belært om og blev fremhævet. Øjensynligt var der mange diskussioner om, hvilken praksis, der var mest vigtig, offer eller lydighed. Samuel, profeten, stillede Saul, som han underviste, spørgsmålet: »Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst?« og så, uden at vente på svar, gav han dette inspirerende svar: »Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydher er mere værd end væderfødt.« (1. Sam. 15:22). Hvor magtfuld er ikke denne lektie om betydningen af lydighed for Adam, Abraham, Saul og også for os.

Hvad nu med vor egen tid? Når vi læser de daglige aviser, ser fjernsyn og lytter til radioen, bliver vi opmærksomme på den uro, der eksisterer i verden i dag. Krige, blodudgydelser, optøjer og lovløse handlinger er karakteristiske for vore dage. De er beviser på nogle menneskers ønsker om uretmæssig magt, mangel på hensyn til andres rettigheder, ligegyldighed over for fastsatte love, og en tendens til at være dissenterer. Fængslerne i dag er overfyldt med den slags personer. Som vi alle ved, er det nødvendigt for de lovgivende at vedtage en lovgivning, som beskytter den lovlige majoritetens rettigheder imod den oprørske minoritet.

Men disse egenkærlige, selvudnævnte dissenterer, hvis inspiration kommer fra en ond kilde i stedet for fra en guddommelig kilde, har ikke lært at skønne på den fred og glæde, som kommer ind i sjælen ved at adlyde landets love og overholde Herrens befalinger.

Frelseren derimod hengav sig til princippet lydighed mod den guddommelige lov. Apostlen Paulus hentydede til Ham, da han sagde: »Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.« (Heb. 5:8-9). Skulle vi ikke følge Herrens eksempel?

I vor tid bliver der, gennem inspiration fra Herren, givet mange værdifulde programmer til Kirken. Disse programmer har Generalautoriteternes påtegning, godkendelse og velsignelse. Lytter vi til disse Herrens udvalgte tjenerer, som forbereder disse værdifulde hjælpemidler for os? Er vi lydige mod de råd, som kommer til dem gennem inspiration og åbenbaring fra vor Himselfe Fader?

Vi kunne udmærket som enkeltpersoner og som forældre stille os selv følgende spørgsmål:

»Har jeg i disse gode og gunstige tider samlet en pas-

sende reserve af føde, klæder og pengemidler til at sørge for mig og min familie i tilfælde af sygdom, nød eller arbejdsløshed?

Lever jeg på en sådan måde, at mit liv vil være en inspiration og et eksempel for andre? og følger jeg profetens råd, når han erklærer, at hvert medlem skulle være en missionær?

Samler jeg min familie om mig hver uge til en hjemmefant og studerer evangeliet?

Har jeg omhyggeligt analyseret mine familieoplysninger og givet mig til at efterforske dem for at fuldføre historien om mine forfædre?»

Gennem århundrederne har Herren givet mange forskringer om sit ønske om at udøse velsignelser over folket, men Han har gjort det lige så klart, at velsignelser er betinget af lydighed og villighed til at adlyde Hans befaling. Moses lovede i sin tid Israels børn:

»Men dersom du adlyder Herren din Guds røst og handler efter alle hans bud, som jeg i dag pålægger dig, så vil Herren din Gud sætte dig højt over alle folk på jorden;

og alle disse velsignelser vil komme over dig og nå dig, dersom du adlyder Herren din Guds røst.« (5. Mos. 28:1-2).

Op nu i de sidste dage har Herren igen gjort det ganske klart, at Han er villig til at velsigne de trofaste. Dette er

ganske tydeligt i denne forsikring: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.« (L. & P. 82:10).

Dette harmonerer med den udtalelse, som Profeten Joseph Smith erklærede, han havde gjort til en regel i sit liv og fulgte hver dag. Det var ganske simpelt følgende: »Når Herren befaler, så gør det!« (*Documentary History of the Church*, Vol. 2, p. 170).

Må jeg have lov til at understrege endnu en tanke? I dette år, 1966, er der lagt fornyet eftertryk på betydningen af hjemmet og dyrkelsen af kærlighedens ånd. Lyttende og med modtagelige hjerter bør vi høre efter vor elskede profet, Præsident McKays ord, da han gav os følgende råd: »... lad os aldrig tabe princippet *lydighed* af syne.

Lydighed er himlens første lov, og det er hjemmets lov. Der kan ikke findes nogen sand lykke i hjemmet uden lydighed — lydighed, som er opnået, ikke ved fysisk magt, men ved den guddommelige egenskab kærlighed.« (*Treasures of Life*, p. 329).

At vi må være velsignet med de rige belønninger, som kommer til de trofaste gennem overholdelse af det smukke princip lydighed mod alt, hvad Herren befaler, er min ydmyge bøn i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Referat af distriktskonferencen

i København den 3. og 4. september

Konferencen indledtes lørdag den 3. september med præstedømmets møde, som var under præsidium af ældste *Howard W. Hunter* af de Tolv Apostles Råd og under ledelse af distriktspræsident *Orla Rasmussen*.

Efter den indledende sang og bøn og optælling talte først broder *William Orum Petersen* fra Salt Lake City, Utah. Talen omhandlede enighedsprincippet ud fra Kristi ord og fortællinger om missionærer. Broder Petersen citerede beretningen om Kristi ord til Peter: »Vogt mine lam«, og videre »Elsker du mig?«, og sluttede med at bære sit vidnesbyrd og bede broderne løfte i flok.

Efter en orgelsolo ved broder Erik Andersen talte missionspræsident *Don L. Christensen* om præstedømmets kraft, om at skabelse ved præstedømmets kraft, og udtalte, at bærere af præstedømmet ikke brugte deres præstedømme nok. Vi skulle være mere villige til at bruge det ved at salve vore syge, opbygge, lede osv. Vi har allesammen problemer, og vi kan kræve hjælp fra præstedømmet, og vi bør altid søge hjælp i vore problemer fra Herren gennem vor grenspræsident. Fortalte om en faders retligheder som patriark over sin familie.

Derefter talte ældste *Howard W. Hunter*, først om den arv, han selv havde fået fra sine bedsteforældre — nemlig evangeliet. Takkede for det fællesskab, Kirken gav, og fordi vi har en levende profet i dag, der talte med Herren, og kom derefter ind på det nye samarbejdsprogram, der havde to grene, nemlig: organisation + evangeliet. Fortalte, at Præsident McKay altid havde følt, at Kirken havde taget noget af ansvaret for familiens undervisning i evangeliet. Kirken havde gjort erfaringer, der bevirkede, at overalt på jorden ville man nu have *ens* lektiemateriale. Vi havde tidligere haft så mange forskellige programmer i hver aldersgruppe, hvorimod man nu havde et program, der sørgede for, at hver aldersgruppe fik den undervisning, de havde

øjeblikkeligt behov for, så alle til sidst havde lært alle Kirkens grundprincipper. Dette nye program blev kort forklaret rent organisationsmæssigt, hvorefter ældste Hunter bar vidnesbyrd om dette nye af Gud inspirerede program. Han bad broderne erindre, at Kirkens administration er den mest effektive i verden, fordi den er inspireret af Gud, og bad os huske to ting i vort præstedømme — nemlig kærlighed og retfærdighed. Har mennesket fred i hjertet, vil der være fred i verden, selv om vi kun er nogle få i begyndelsen, og han bad til, at vi måtte erindre kærlighed i vort præstedømmes udøvelse.

Til stede ved præstedømmets møde 193.

Samtidig med præstedømmets møde holdt Hjælpeforeningen møde, og her talte bl. a. søster *Marva Christensen* og søster *Hunter*.

Lørdag aften blev der afholdt koncert under ledelse af broder *Jørgen Ljungström*. Til stede 311.

Søndag formiddag holdtes mødet i Mercur Teatret og var under ledelse af distriktspræsident *Orla Rasmussen* og under præsidium af ældste *Howard W. Hunter*.

Efter indledende sang og bøn blev der foretaget en del afløsninger og opretholdelse ved distriktspræsidenten, hvorefter ældste Hunter fik ordet for at redegøre for den omorganisering af Københavns grene, der af Generalautoriteterne var blevet accepteret, og som gik ud på, at Centrum Gren og Søndre Gren slås sammen til én gren under navnet *København Gren*.

Som grenspræsident for København Gren blev opretholdt broder *Jens Kristoffersen*.

Efter sang af Primarybørnene talte derefter først broder *Jørgen Ringheim* og så broder *Jørgen Ljungström*, og nogle af vore unge medlemmer blev uforberedt kaldt op for at sige nogle få ord.

Efter et musiknummer talte distriktspræsident *Orla Ras-*

mussen over emnet »Hvem er din næste?«, hvorefter missionspræsident Don L. Christensen holdt en kort tale, hvori han udtrykte sin tak og store kærlighed til alle tidligere ledere i missionen og distrikt og grene. Han bad alle have kærlighed, tro og tillid til vore ledere og støtte programmet.

Efter at forsamlingen havde sunget »Guds Ånd som en ild« talte ældste Howard W. Hunter, udtrykte sin taknemmelighed og fortalte, at der i den kommende uge skulle afholdes en konference for missionspræsidenter her i København og bad alle søkende støtte lederne med deres tro og bønner og gøre alt, hvad de blev bedt om. Bragte hilsen fra Præsident McKay og fortalte, at han tænker på alle, unge som gamle og beder for alle nationers ledere. Vi skulle være gode eksempler. Dette er Jesu Kristi evangelium.

Mødet sluttede med en herrekvartet og bøn ved broder Harry Petersen.

Til stede 531.

Søndag eftermiddag blev der i kirken på Priorvej afholdt et lederskabsmøde, hvor det nye M-M (Medlem-Missionær)-program blev præsenteret for indbudte medlemmer. Missionspræsident Don L. Christensen og ældste Howard W. Hunter bar deres vidnesbyrd om dette programs effektivitet.

Til stede ca. 150.

Konferencens hovedmøde afholdtes kl. 16 i Mercur Teatret og var også under presidium af ældste Howard W. Hunter og under ledelse af distriktspræsident Orla Rasmussen.

Efter indledning med sang, bøn og en del bekendtgørelser, bl. a. om mødetider for de nye grene i København, fik broder Jørgen W. Schmidt overladt talerstolen til uddeling af belønninger fra »Festinord».

Efter en solosang talte broder Benny Lindén, der var blevet indsat som rådgiver til missionspræsident Don L. Christensen. Han nævnte først eksempler på arbejdet med det nye M-M-program fra Amerika og bad indtrængende alle om at tage del i arbejdet på at bygge kirken på Maglegårds alle, og at lederne gik i spidsen. Gav eksempler på

samarbejde, kærlighed og lydighed — da vil vi opnå celestial lyrlighed ved at arbejde, ofre og adlyde.

Efter et par sang af koret talte søster Marva Christensen, som først takkede for den venlighed, deres familie havde modt lige siden deres ankomst til missionen og fortsatte med at redegøre for det nye M-M-programs gode budskab. Bar vidnesbyrd om Kirkens ledere og evangeliet og sluttede med at bede Herren velsigne alle i missionen.

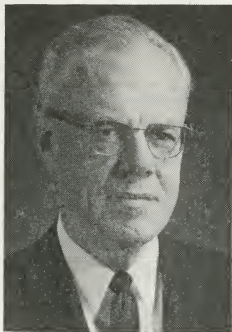
Derefter talte søster Hunter, som først udtrykte sin glæde over at være til stede og sin tak for de to missionærer, der omvendte hendes forfædre. Fortalte beretningen om disse forfædre og bad missionærerne ikke glemme, at de aldrig vidste hvor mange den ene sjæl de omvendte kunne blive til, og sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Missionspræsident Don L. Christensen holdt derefter sin »korte« tale: Himlen er på jorden i mit hjem, og jeg håber, den også er det i dit hjem!

Til slut talte ældste Howard W. Hunter. Han talte først om sin danske afstamning, hans bedstemoder er født Rasmussen, og dernæst om Kirken, som fra at være en lille kirke nu er vokset til at være en international kirke, og gav eksempler på dette ved bl. a. at fortælle om en nylig rejse gennem Sydeuropa. Vor religion er en del af vort liv, vort hjem, vort arbejde. Dette udvikler en stærk familieation — at vide, at hvad der bringer os lykke her, vil bringe os lykke i livet herefter, er godt at vide. Talte om apostle og om den ydmyghed og tro, de havde i deres simple livsførelse. Citerede Kristi ord i Bjærgprædiken — lykke kommer fra de beskedne ting i livet, og mange af os lærer det først sent i livet. På grund af Kristi opstandelse fra de døde blev der bragt os alle en personlig frelse, og vi vil alle opstå, om vi vil det eller ej. Tro er den store prøve i livet. Bar vidnesbyrd om evangeliet og sagde, at han havde fået det på samme måde som vi, og at vi kunne få et vidnesbyrd ved at ønske at kende sandheden. Han bad til, at vi måtte have glæde og lykke i livet ved at efterleve evangeliet, og velsigne med den magt, han havde, menigheden til at efterleve evangeliet, så det søde i evangeliet måtte komme til os. — Til stede 561.

J. K.

Richard L. Evans præsident for Rotary

Ældste Richard L. Evans af De Tolvs Råd er blevet den nye præsident for den verdensomspændende organisation ROTARY INTERNATIONAL. Han blev udnævnt ved fore-

ningens 57. årlige kongres, der blev afholdt i Denver, Colorado, i dagene 12.-16. juni, med virkning fra 1. juli.

ROTARY er en kosmopolitisk organisation af ledende forretningsmænd og akademikere i mere end 12.000 samfund i 132 lande og med næsten 600.000 medlemmer over hele verden. Under præsident Evans' administration vil ROTARY's vigtigste formål være at nære international forståelse for »en bedre verden gennem ROTARY«.

Blandt de mange rosende artikler i aviserne ved hans udnævnelse er følgende fra *The Desert News*:

»Eldste Evans' liv er den klassiske historie om en amerikaners succes: en ung mand opdraget af en ydmyg moder, der var enke, som opnåede usædvanlige resultater, der har medført anerkendelse i vide kredse og har givet ham høje ansvarsfulde og ærefulde stillinger, og nu præsident for verdens førende hjælpeorganisation. Og dog, til trods for alt ansvar og anerkendelse bliver ældste Evans ved med at være en ydmyg, næsten sky mand, som, for at citere Aristofanes, ved, at 'medens hans laurbær voksede, holdt han alfid for øje de højder, der endnu lå ubesjærede foran ham!«

(Fra *Improvement Era*, august 1966)

Månedens

SPØRSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Omvendelse og syndsforladelse

Spørgsmål:

Hvorledes vil tilstanden være for dem, som har begået synd, hvis deres synder ikke afsøres og de går straffet gennem dette liv?

Svar:

Leksikonet giver os følgende fortolkning på at begå synd: Synd er overtrædelse af en regel eller et krav, forsømmelse eller negligering af en guddommelig lov eller befaling.

Nogle synder er mere alvorlige end andre og mindre lette at vende sig fra. Der er synder, som ikke kan tilgives, som f. eks. mord, uden at den skyldige straffes med, at hans blod udgydes. (1. Mos. 9:6). Al synd, uanset af hvad natur den er, er en overtrædelse af en indstiftet lov eller befaling og er derfor strafværdig, med mindre man betaler prisen. Denne pris kan være med fysisk eller mental lidelse eller ved at man på anden måde betaler skylden. Skriften meddeler os, at for enhver synd må der gives kompensation, enten ved omvendelse eller straf.

Naturligvis kan Herren ikke se på synd med den »mindste grad af overhærenhed«. Retfærdigheden kræver, at der må være gengældelse for overtrædelse af enhver guddommelig lov. Et menneskeligt væsen kan få tilgivelse for overtrædelse af en guddommelig lov gennem omvendelse og trofast venden sig bort fra synden.

Der er nogle synder, som i henhold til skriften er værdige til overtræderens død. Dette er en guddommelig lov. Der må finde gengældelse sted på en eller anden måde for enhver synd. Af denne grund kom vor Førløser, Jesus Kristus, ind i denne verden og led en pinefuld død for at sone for deres synder, som vil omvende sig og holde Hans befaling. Dette kaldes stedfortrædende forløsning fra synden.

Alle de, som omvender sig og accepterer evangeliet, bli-

ver forløst uden at måtte betale en pris i form af lidelse eller straf. Med hensyn til denne store velsignelse, som kommer til os, sagde Herren gennem åbenbaring til Profeten Joseph Smith:

»Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.« (L. & P. 19:16-19).

Den guddommelige lov om gengældelse krævede, at en forsoning må finde sted for enhver synd, ellers er der ingen tilgivelse. I sin store barmhjertighed kom Guds Søn til denne verden og tilbød sig som offer for at forløse hele menneskeheden fra Adams fald og forløse ethvert menneske fra dets personlige synder på betingelse af trofast omvendelse og anerkendelse af den guddommelige frelsens plan. Ydermere kom Han for at erstatte døden med u dødelighed. Denne genoprettelse er ikke blot for dem, som anerkender Jesu Kristi evangelium, men den udstrækker sig også til enhver levende ting på jorden og endog til jorden selv, thi jorden må, ligesom alle skabninger på den, gå gennem dødens prøvelser og fornyes ved en opstandelse, baseret på vor Frelseres forsoning. Så skriften, der er givet ved guddommelig befaling, fortæller os, at jorden også skal forløses og vil blive et celestialt legeme og bolig for de retfærdige.

Joseph Fielding Smith.

Ny rådgiver i missionspræsidentskabet

Ved distriktskonferencen i København d. 4. september blev broder Benny Arvid Lindén, København Nordre Gren, beskikket af ældste Howard W. Hunter af de Tolv Råd som rådgiver til missionspræsident Don L. Christensen og blev opretholdt ved distriktskonferencerne i København og År-

hus.

Præsident Lindén er født den 26. april 1920 i Kø-

benhavn og blev døbt i Kirken den 18. oktober 1959. Han blev ordineret til ældste den 19. juni 1960 og har arbejdet som præsident i G.U.F., som rådgiver i Københavns Nordre Grens paræsidentskab, som rådgiver i distriktspræsidentskabet i København og som rådgiver til missionspræsident Levi B. Thorup. Derefter opholdt han sig nogle år i New York, hvorfra han vendte hjem for nogle måneder siden.

Vi beder Gud velsigne præsident Lindén i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Hjælpeforeningen

Ansvarets fordeling

af

Lenore C. Gundersen

Medlem af Hjælpeforeningens Generalforsamling
Tidligere præsidentinde for Hjælpeforeningen i
Den norske Mission

Hvis Hjælpeforeningen skal være vel organiseret og arbejdet kunne tilrettelægges godt, må mange søstre i foreningen medvirke. Denne medvirken er fundamental for søstrenes udvikling og for Kirkens som helhed. I Skrifterne læser vi, at vi bør »virke med iver for en god sag«. Jo flere søstre vi kan få til at »virke med iver« i Hjælpeforeningens sag, des bedre bliver deres forståelse af Evangeliet, og des mere produktiv vil vor forening blive. Vidnesbyrd udvikles, og ledere oplæres ved nært samarbejde med andre.

Lad os tænke lidt over, hvad der sker, når vi fordeler ansvaret. En leder, som får hjælp fra andre, kan gøre mere og gøre det bedre og hurtigere, end hvis hun gør det hele selv. Det er blevet sagt, at det er et fundamentalt princip inden for Kirken, at når man giver en noget at arbejde med, bør man også give ham myndighed og kraft til at udføre det.

Vi giver altså først en søster en opgave. Derefter fortæller vi hende, at hun har den myndighed, som er nødvendig, for at hun kan udføre den opgave, og at hun vil få kraft til at gennemføre den, når hun beder, arbejder og overvejer den. Vi fortæller hende også, at når hun påtager sig opgaven, er det hendes ansvar at sørge for, at den bliver gennemført tilfredsstillende.

Hjælpeforeningens præsidentinde overgiver for eksempel arbejdsrådets aktiviteter til en af sine rådgivere. Den anden får til opgave at overvåge uddannelsen gennem lektionerne. Den rådgiver, som nu har opgaven med arbejdsrådet, overdrager en del af ansvaret til arbejdsrådets leder. Denne leder vil måske gerne have en komité til at hjælpe sig med de mange grene af dette program. Hun diskuterer med rådgiveren, og sammen vælger de navne på søstre, der har særlige talenter og er specielt interesserede i de områder af huslig uddannelse, som man ønsker at beskæftige sig med. Når rådgiveren har fået disse navne godkendt af præsidentskabet og de af dem er blevet kaldet til at tjene, så tager lederen ledelsen af disse aktiviteter. Hun kan f. eks. bede en af dem om at lede strikkeafdelingen og give hende samtidig myndighed til at samle nye idéer til artikler, der kan bruges til den årlige basar, eller ting, som søstre gerne vil fremstille til eget brug. Lederen kan overdrage til en anden søster at forberede demonstrationer,

der kan lære medlemmerne mere om deres husførelse (én kan demonstrere madlavning, en anden rengørings- og rensemetoder, forskellige slags håndarbejder, etc.). En tredje kan få overdraget at sørge for materialer og mønstre til broderier, forklæder etc.

Under fordelingen af disse opgaver skal lederen huske på, at en søster arbejder bedst, når hun ganske bestemt ved, hvad hendes opgave går ud på. Skal hun lære sin egen færdighed videre? Nøjagtig hvor megen myndighed har hun? Skal hun medvirke ved den årlige basar? Hvornår skal hun rapportere og til hvem? Hvad sker der med de oplysninger, hun bringer lederen?

Hver af disse søstre i komitéen er specielt ansvarlige over for *arbejdsmodelderen*. Når denne har fået samlet alle oplysninger fra komitéen, plus alle de idéer, hun selv kan samle, diskuterer hun aktiviteterne med *rådgiveren*, som forelægger dem ved præsidentskabets bestyrelsesmøder. Her vil de blive diskuteret i lyset af hele foreningens program og de nødvendige bestemmelser vil blive truffet. *Rådgiveren* mødes derefter med *arbejdslederen* til planlægning af årsprogrammet for denne afdeling. Når dette er gjort, mødes lederen med komitéen, fortæller dem om årets plan, og hvilken rolle hver af dem vil komme til at spille i den. Man vil også her diskutere, hvorledes man kan få alle søstrene til at medvirke i denne gren af Hjælpeforeningen.

Selv om der er mange søstre, der får særlige opgaver overdraget, bør alle arbejde sammen som én. Alle må være enige i at sørge for, at en beslutning bliver gennemført, selv om en enkelt måske havde en anden mening om tingene, inden de blev besluttet. Alle skal altid opretholde og støtte dem, som præsiderer. Det er absolut nødvendigt at være loyal over for præsidentinden.

En leder bør ofte have kontakt med dem, som har fået opgaver tildelt. Det er måske nødvendigt, at hun opmuntrer dem lidt og sætter dem i sving. Hun kan tilbyde at hjælpe dem, men hun bør aldrig overlage det arbejde, en anden har fået tildelt, eller tage æren for det, der er opnået. Hun bør vise dem, der er blevet kaldet, og med hvem hun arbejder, sin interesse, hun bør rose dem og vise dem sin taknemmelighed.

Det, som her er blevet sagt om *Arbejdsrådgiveren* gælder

i lige grad for den anden rådgiver i Hjelpeforeningens prædicenskab. Det gælder enhver, som har et ansvar i Hjelpeforeningen, fordi vi alle har ansvar over for en eller anden og for en eller anden.

Der er nogle ledere, som ikke ønsker at få andre til at hjælpe sig, fordi de mener, at de kan gøre det bedre selv. Sommetider synes disse ledere, at det vil være lettere og mindre generende for dem at gøre det hele selv. Men kan man retfærdigvis nægte søstre den mulighed at udvikle deres evner og talenter? Husk, at seks øjne er bedre end to, og at seks hænder er bedre end to; desuden er Kirkens mønster af guddommelig oprindelse, og Hjelpeforeningen blev organiseret under Præstedømmet og efter Præstedømmets mønster.

Når vi skal fordele ansvaret, så lad os huske på ældste Stapley's ord til os ved Hjelpeforeningens årlige generalkonference i 1965:

»Man får det ud af mennesker, som man forventer af

dem. Hvis man forventer godt arbejde, vil man få et godt arbejde. Hvis man er tilfreds med halvgjort arbejde, så vil man få halvgjort arbejde.«

Lad os lægge planer om at få hver eneste søster under vort område til på en eller anden måde at medvirke til, at aktiviteterne i Hjelpeforeningen i hendes gren bliver højet, hvorved hun lige så vel højner og opbygger sig selv.

Når disse linjer læses, er Hjelpeforeningens nye år begyndt, og I har forhåbentlig allesammen fået jeres lektiehefter, 1. del. Måtte nu all det gode, vi hørte ved septemberkonferencerne, følge os fremover og gavne os rundt om i vore hjelpeforeninger. Vi siger tak til jer alle for det gode samvær med jer under disse konferencer. TREK NU JERT LÆS I RESTEN AF SVVOGTRES!

De kærligste hilsner

HOVEDBESTYRELSEN

KREDSLÆRERINDERNES budskab

Budskab 73: »Men jeg har befaleet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.« (L&P 93:40).

Formål: At skabe en atmosfære i hjemmet, der vil give mulighed for åndelige erfaringer.

Ude i skoven, alene, en smuk, klar forårs morgen, bad Joseph Smith om at få lov at kende sandheden. Det var hans første forsøg på at bede højt. Som 14-årig vendte han sig — da han var blevet forvirret ved at høre forskellige, modsigende, religiøse påstande — til Skrifterne for at få vejledning, således som hans gudfrygtige forældre havde lært ham at gøre. I disse Skrifter fandt han de ord, der skulle bringe lys og sandhed ind i hans liv og til hele menneskeheden. Med usædvanlig og ligefrem tro adled han apostlen Jakobs råd om at bede til Gud, »som giver alle gavmildt« (Jakob 1:5). Idet han gav sig i lag med et af menneskenes allervigtigste områder: søgen efter sandheden, anvendte han et af de bedste midler til at lære den at kende: Bønnen. Han bad i tro, ydmyghed og med et modtageligt sind.

Og som det så ofte går, når man søger, finder man ikke blot det enkle svar, man søger, men den næsten utrolige, spændende ny dimension af kundskab. Således kom svaret også til ham. Det mørke, som havde onsluttet ham efter bønnen, som tilsyneladende var et ganske enkelt spørgsmål, blev fordrevet, og svaret kom i et lys, der var klarere end solen. Han havde stillet et ganske enkelt spørgsmål. Gud svarede ham med nøglen til evigheden: at han og vi kunne vende tilbage til Guds nærhed.

Joseph Smith var en god elev. Med en aldrig svigtende opmuntring fra foreldrenes side havde han lige fra lille bsteget trinene til kundskab. Når vi søger at hjælpe vore

børn at følge hans eksempel, kunne vi måske spørge: »Hvor fik han kundskab fra?«

At lære noget er en proces, en lang udviklingsproces. Den begyndte ikke for Joseph den klare forårsdag i 1820. Årene for havde hans forældre gennem venlig, men bestemt undervisning lært ham at elske Skrifterne og at søge at finde meningen med Guds ord.

Det første skridt til tilegnelse af kundskab er kærlighed til kundskab: kultivering af et brændende ønske om at vide noget — netop som børn begynder. Det andet skridt er at få fat i midlerne til at lære noget; nogle af disse midler er læsning, skrivning og bøn. Det tredje er at lære at studere, selv at kunne finde ud af tingene. Alt dette tager flere år; det kræver tålmodighed, overbærenhed, mildhed, kærlighed og sommetider også nedlæg, men altid med vilje til at gå videre.

Når man finder modstridende meninger, således som Joseph kom ud for, hvad gør man så? Man bør vende sig til lysets kilde, til Gud, i bøn. Gud svarede Joseph i en lys-søjle. For os er det mere almindeligt, at vi får svar gennem en tilskyndelse i tanke og ånd, som noget, der brænder i os, som en umerkelig åben af nye døre i sindet, eller som en overbevisning, der kommer til os gennem den stille, sagte stemme.

Lad os gøre en bestanding, tålmodig og langmodig bestræbelse for at undervise vore børn lige fra vuggen om at søge, undersøge, spørge, bede og studere. Vi skal hjælpe dem til at kende de bedste bøger, som f. eks. den, hvorfra profeten Joseph Smith fik sin inspiration. Så kan vi, som Gud befalede os, opdrage vore børn i lys og sandhed.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inzer Kyhlensø onsdag* fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Den danske Missions berømteste søn, præsident Anthon H. Lund, afgik ved døden den 2. marts 1921. Vi henviser til omtalen af præsident Lund tidligere i bogen. Begravelsen foregik fra Tabernaklet søndag den 6. marts under deltagelse af 12.000 mennesker. Hans liv havde formet sig som et æventyr, men han kom jo også fra æventyrdigteren H. C. Andersens hjemland.

Gennem årene 1921 og 1922 var antallet på ankomne missionærer fra Zion stadig ringe, idet der kun kom 6 i 1921 og 3 i 1922, hvad der beviser, at forholdene efter den første verdenskrig endnu ikke var kommet i lave.

I slutningen af juli 1923 fik Den danske Mission besøg af tre apostle, første gang i Missionens historie at så mange af disse mænd på én gang havde været samlet i Danmark. Det var præsidenten for Den europæiske Mission, præsident David O. McKay, medlem af det amerikanske Senat, ældste Reed Smoot og ældste John A. Widtsoe, norsk af fødsel. Deres besøg var kortvarigt, og de fik ikke lejlighed til at overvære noget møde, men de københavnske dagblade med »Politiken« i spidsen indeholdt længere referater af senator Smoots udtalelser om politiske spørgsmål så vel som om Kirken og dens lære.

Atter er der gået tre-fire år, og igen skal der udskiftes missionspræsident. Det har været kutyme gennem de mange år, at en missionspræsident i almindelighed tjener Kirkens medlemmer gennem et sådant tidsrum. Det er altid forbundet med en vis form for vemod, når der skal siges farvel. Ganske vist er vemodsfølelsen den mest lutrende af alle sjælstilstande, idet den består af to dele, som renser sjælen: Glæden ved at have ejet noget og sorgen ved at skulle miste det. Det er altså en blanding af sorg-glæde. Nu var turen kommet til præsident Carl E. Peterson, som havde præsideret over Missionen siden 1919. Hans efterfølger var ældste John S. Hansen fra Salt Lake City. Præsident Hansen, ledsaget af sin hustru og datter, ankom til København den 23. april 1923 og overtog Missionens ledelse den 1. maj 1923. Den nye præsident var dansk af fødsel, idet han blev født i København den 6. september 1877 og

allerede blev døbt den 5. april 1889. Fra starten var han aktiv i Kirkens arbejde. I 1898 emigrerede han til Utah, hvor han i 1900 blev gift med Anna C. V. Jensen, som var født samme dag og år. I 1912 vendte han tilbage til Danmark på mission og virkede som redaktør af og oversætter for »Skandinaviens Stjerne«, et arbejde, som han havde udmærkede forudsætninger for at udfylde. Efter sin hjemkomst til Salt Lake City blev han redaktør af det dansk-sprogede blad »Bikuben«, som blev udgivet af Kirken. I 1921 blev han beskikket som anden rådgiver til biskop Stayner Richards i Highland Park Ward, hvilken stilling han indtog, til han blev kaldet som missionspræsident. Det var forøvrigt første gang, at en missionspræsident i Den danske Mission havde sin hustru med, mens han præsiderede over Missionen.

Det største antal missionærer gennem flere år, 17 i alt, ankom til Danmark i løbet af året 1923, hvad der skulle hjælpe arbejdet meget, og gennem de følgende år steg antallet på missionærer. Højdepunktet nåedes efter afslutningen af den anden verdenskrig og årene derefter, da flere missionærer end nogen sinde virkede i Danmark og stadig virker, fra 150–200.

Præsident John S. Hansen blev efterfulgt som præsident for Missionen af ældste Joseph L. Petersen, som var ledsaget af sin hustru, Ida A. Petersen. Præsidentskiftet fandt sted den 15. februar 1926. Præsident Petersen kom til Danmark med mange års erfaring i Kirkens arbejde og administration.

Søndag den 16. maj var en mærkedag i Københavns søndagsskole, idet der den dag for første gang i Danmark blev afholdt en »Mors Dag« med et udmærket program, som blev udført for at hædre mødrene. En smuk buket blomster blev overrakt hver tilstedeværende mor. Siden da har de øvrige grene i Missionen afholdt Mors Dag hvert år i maj måned.

Atter apostelbesøg

Glæde og forventning herskede endnu engang blandt Kirkens medlemmer i Danmark, som atter ville få besøg af en Herrens apostel, præsidenten over Den europæiske Mission, dr. James E. Talmage. Han og hans hustru, søster May Boothe Talmage, kom til København den 9. juli 1926. Straks efter deres ankomst overværede de Kvindelig Hjelpeforenings møde i København, hvor de begge gav råd og vejledning til de samlede søstre. Om søndagen overværede de København Grens møder og talte begge i de vel besøgte møder. De aflagde også besøg i Århus og Aalborg, de to andre distriktssæder. Overalt blev de modtaget med åbne arme i de smukt pynkede sale, endnu et træk, der viste de helliges store glæde og respekt for en apostel. De forlod igen Danmark den 16. juli efter at have bragt glæde, trøst og opmuntring til både missionærer og medlemmer.

Det følgende år (1927) havde Missionen atter officielt besøg af præsident James E. Talmage, som kom til København den 26. august, og igen blev det en oplevelse at få besøg af en apostel. Præsident Talmage overværede det offentlige møde søndag aften den 28. august. Den rummelige sal i Korsgade 11 var fyldt til sidste plads; blandt tilhørerne var mange prominente folk, mange med akademisk uddannelse. Der var også mange repræsentanter fra dagbladene. Det er blevet hævdet, at der aldrig før havde været samlet så mange fremragende mennesker i Korsgade 11 eller i nogen anden mødesal, som Kirken har haft i Danmark. Præsident Talmage var velkendt i internationale kredse på grund af sin uddannelse og som professor. Han holdt en tale og forklarede »mormonismens filosofi« med ældste Phillip Jensen som tolk. Ingen kunne måske bedre holde et sådant foredrag end netop han, hvis studier af skrifter og egne velskrevne bøger gjorde ham til en autoritet på dette område.

En missionær dør på sin post

Et uventet dødsfald ramte Den danske Mission i begyndelsen af det nye år 1928. Ældste Peter S. Christiansen, der sammen med sin hustru udførte en mission i sit fædreland, gik pludselig bort, ramt af et hjerteslag. Sammen med missionspræsident Joseph L. Petersen og deres hustruer var de i en sporvogn på vej til møde efter et besøg hos søster Kathrine Christensen, Prinsessegade 58. Tilsyneladende var broder Christiansen i bedste velgående, da det lille selskab steg ind i sporvognen, men fem minutter efter var livet udslettet. Broder Christiansen var en ædel forkæmper for sandhed og ret og Jesu Kristi evangelium. Den afdøde var født den 26. februar 1861 og blev den 4. januar 1891 døbt af ældste F. C. Michelsen. I 1913 solgte Broder Christiansen sit bogtrykkeri og emigrerede sammen med sin familie til Utah, hvor han var ansat ved »Bikuben«, først som forretningsfører og senere som redaktør. Begravelsen, der formede sig som en meget smuk hyldest til broder Christiansens minde, blev afholdt søndag den 29. januar fra Korsgade 11, hvor et væld af blomster tydeligt gav udtryk for den agtelse, medlemmer og venner nærede for ham.

Byggegrund købes

Kirkens hovedsæde i Danmark og København Grens mødehus havde siden 1902 været i Korsgade 11 på Nørrebro. Efterhånden var det blevet klart, at et nyt missionskontor og en ny kirkebygning var nødvendige. Korsgade 11 havde tjent sit formål vel gennem mere end et kvart århundrede, men en moderne og tidssvarende bygning var meget ønskelig. Den 21. april 1928 afsluttede præsident Joseph L. Petersen en handel om køb af en byggegrund beliggende i Frederiksberg kommune på Borups Allé mellem Ane Kathrinevej og Priorvej. Købesummen beløb sig til 40.000 kroner. Det havde været forbundet med en del vanskeligheder at købe grunden, idet mange mennesker søgte at lægge hindringer i vejen, men

til ingen nytte. I løbet af et par år ville Den danske Missions nye hovedkvarter være en kendsgerning.

Første besøg af den nye europæiske missionspræsident

Præsident John A. Widtsoe, præsident for Den europæiske Mission, aflagde sit første besøg i Danmark i løbet af august måned 1928. Han ankom til Esbjerg den 9. august. Ved sin ankomst til København blev han interviewet af adskillige journalister. Den 12. august overværede han møderne i København, hvor især aftenmødet havde samlet mange tilhørere, over 350 mennesker. Salen var – som altid – når en af Herrens apostle aflagde besøg, smukt pyntet. Det interessante ved præsident Widtsoes besøg var, at her var en af Nordens egne sønner som en apostel i Kirken. Præsident Widtsoe blev født i Norge den 31. januar 1872 og emigrerede sammen med sin mor og mindre broder til Utah i 1883, og efter præsident Anthon H. Lunds død i marts 1921, blev John A. Widtsoe ordineret som apostel. Den ene skandinav efterfulgte altså den anden. Og nu var præsident Widtsoe på sit første officielle besøg som præsident for Den europæiske Mission. Han havde den fordel at kunne forstå og tale norsk og dermed også dansk. Sprogskranker er næsten altid alvorlige. En oversat tale bliver aldrig det samme som en tale, der holdes på modersmålet, og her havde præsident Widtsoe altså denne trumf i hånden. Han kunne frit tale med søskende, og hvad betød det ikke for en gammel søster eller broder, som blev hilst med et dejligt: »Goddag, hvordan går det?« Det varmede ind til hjerteroden, at en af Herrens bemyndigede tjenere, en apostel, kunne tale til dem på deres eget sprog. Der blev på denne måde skabt en kontakt, som ikke kan skabes på nogen anden måde. Derfor blev præsident Widtsoes besøg altid modtaget med forventning og særlig glæde, fordi han var »en af os«.

Så nærmede tiden sig atter for afløsningen af missionspræsidenten. I sommeren 1929 blev præsident og søster Joseph L.

Petersen hæderlig afløst fra deres mission. De havde virket i Danmark siden februar 1926. Afløst sammen med dem blev ældste Phillip Jensen, som havde virket i ca. 3½ år som missionær i sit fødeland. Han havde virket som distriktspræsident og som redaktør af »Stjernen«. Det var usædvanligt for en missionær at udføre en mission så længe.

Den nye missionspræsident var Holger M. Larsen fra Logan i Utah, som ankom til København den 11. juli 1929. Præsident Larsen var dansk af fødsel, idet han var født i København den 4. november 1888. Som ganske ung mand emigrerede han til Utah, hvor han blev gift med Rachel Suhrke. Hans hustru og familie ledsagede ham ikke til Danmark, men kom først året efter.

Den ny kirke påbegyndes

Arbejdet med opførelsen af den nye kirkebygning på Borups Allé i København påbegyndtes torsdag den 20. juni 1929, da udgravningsarbejdet til grund og kælder sattes i gang af entreprenørfirmaet. Dermed var begyndelsen til den nye kirke, som i de følgende år kom til at spille en så stor rolle i Missionens og Københavns Grens historie, gjort.

I løbet af året blev gamle ærverdige Korsgade 11 solgt til sølvvarefabrikant S. Chr. Fogh for eu sum af 105.000 kroner. Kontrakten indeholdt den klausul, at Missionen kunne bruge bygningen til april flyttedag 1930.

Året 1930 kunne ikke være begyndt smukkere eller bedre for Den danske Mission end det gjorde. Vejret var udmærket. Klokkerne 11 denne nytårsdag samledes over 150 søskende og venner på Priorvej, hvor den nye kirke skulle ligge. Grundstenen blev nedlagt, og højtideligheden begyndte med, at Københavns sangkor under ledelse af broder Valdemar Jakobsen sang »Så sikker en grundvold«, hvorefter distriktspræsident Carl M. Nelson opsendte en bøn. Koret fortsatte med at synge »Se på Zion – Herrens værk«, hvorefter grenspræsident Jens P. Hansen bød de tilstedeværende velkommen og gjorde nogle indledningsbemærkninger. Derefter sang koret meget passende den gamle og dog evigt unge »Kom, kom Guds Folk«.

Missionspræsident Holger M. Larsen holdt derefter en tale og omtalte i korte træk Missionens historie, siden de første missionærer kom til Danmark i 1850, og foretog derefter selve grundstensnedlæggelsen. En lille blikkasse, som forinden var blevet indsat i et rum i muren, indeholdt følgende: Mormons Bog, Lære og Pagter, Den kostelige Perle, et eksemplar af »Bikuben« nr. 50, »Skandinaviens Stjerne« nr. 24, årgang 78, en kortfattet historie over mødelokaler fra 1850 til dato, navnene på de 43 missionspræsidenter, der indtil da havde præsideret i Danmark, og en liste over de 17 missionærer, som arbejdede i København på dette tidspunkt.

Til slut sang Københavns udmærkede kor »Pris Gud, fra hvem hvert gode kom«, hvorefter broder Thorvald Bregentoft opsendte taksigelsesbønnen.

Den 6. april 1930! I dag fejrer Kirken sin hundredårsdag. Den blev fejret over hele verden og derfor også i Danmark. Kirkens stifter og dens organisation blev mindet i alle grene landet over. Som et yderligere kuriosum kan anføres, at den 6. april faldt på en søndag. Overalt i Missionen mindedes hin mindeværdige dag for et hundrede år siden, da seks unge mænd formelt organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Gennem de forløbne år havde Kirken så at sige gennemgået alle vanskeligheder, men trods alle genvordigheder, al forfølgelse og modstand vedblev Kirken med at gå fremad. Den var grundet på ideen om, at Gud igen havde talt til jorden og oprettet sin sande Kirke. Det krævede mod og overbevisning for de første hellige at leve deres liv i overensstemmelse med den nyfundne sandhed. Forfølgelserne startede med det samme i Amerika og blev en del af den arv, som alle medlemmer modtog, hvorend de befandt sig i verden. Danmark var ikke gået ram forbi, men havde måttet bære sin del af byrden. Det var kun naturligt, at talerne i de forskellige grene mindedes pionererne i Den danske Mission, de mænd og kvinder, som havde udstået så meget for evangeliets skyld, hvis brændende tro, retsind og stærke vilje triumferede.

I en smuk artikel i særnummeret for 6. april 1830 af »Skandinaviens Stjerne« redegør præsident John A. Widtsoe for

Kirkens historie, dens mål og hensigter. Forfatteren formaner de hellige til at se fremad. I samme nummer fandtes der ligeledes en artikel af missionspræsident Holger M. Larsen, som også dvælede ved 100 års jubilæet.

Indvielsen af København Grens mødehus

Den største begivenhed i året 1931 var afgjort indvielsen af København Grens nye mødehus samt Missionshjemmet og Missionskontoret. Selve indvielsen fandt sted søndag den 14. juni, nøjagtig 81 år efter, at Erastus Snow og de første missionsnærer åbnede Den skandinaviske Mission i København. Som jubilæumsdagen den 6. april forrige år faldt på en søndag, således var det også med indvielsen af mødehuset. Denne store begivenhed havde ganske naturligt været imødeset med de største forventninger, og det bidrog i høj grad til at gøre begivenheden endnu festligere og mere uforglemmelig, at alle Europas missionspræsidenter og deres hustruer med præsident og søster John A. Widsøe i spidsen mødtes til konference ved samme anledning.

Den nye kirke var den største og mest moderne, der indtil da var bygget i Danmark og er siden blevet brugt af København Gren til glæde og opbyggelse for Kirkens medlemmer og undersøgere dér. Det egentlige indvielsesmøde blev holdt klokken 2 om eftermiddagen under overværelse af 510 mennesker, alt hvad salen kunne rumme. Københavns sangkor, som gennem de snart mange år har ydet så mange vidunderlige præstationer på det musikalske område, bidrog også med deres sange til mødets strålende udfald. Alle korets damer var klædt i hvidt, hvad der også bidrog til at kaste et endnu højtideligere skær over det hele. Som en passende indledning sang kor og forsamling »Guds Ånd som en Ild«, hvorefter ældste Charles J. Christensen, præsident over København Distrikt, åbnede med bøn. Koret sang derefter »Kærlighed er Lysets Kilde«. Grenspræsident Jens P. Hansen gav en kort historisk oversigt over kirkebygningens opførelse, hvorefter

Søndagsskolen

Nadververs for oktober:

»... Og dersom I altid gør dette, da er I salige, thi I er bygget på min klippe«. (3 Nephi 18:12).

Nadververs for november:

»... Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukommer mig ...«. (3 Nephi 18:7).

Søndagsskolesang for oktober:

»Kom, lyt nu til signalerne«. (Nr. 102 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for november:

»Vågn op, I Herrens folk«. (Nr. 158 i den blå sangbog).

Andante LE ROY J. ROBERTSON

p

Hånden på hjertet

Ja, lad os prøve at holde hånden på hjertet — og lad os prøve at høre hvor svagt, eller hvor kraftigt det dunker, når vi stiller os selv visse spørgsmål — f.eks. følgende skriftsteder, har det nogen indflydelse på vor hjertebanken?: »Du skal elske Herren din Gud med *hele* dit hjerte, med *hele* din sjæl og med *hele* dit sind. Dette er det første og store bud. Og et andet er dette lig. Du skal *elske* din næste som dig selv. Af disse to bud afhænger hele loven og profeterne« (Matt. 22:37-40). Tænk vi i grunden rigtigt over, hvad disse ord indeholder? Har vi rigtig forstået betydningen af dem? Nuvel, lad os da prøve på at sætte os i andres sted og gå lidt tilbage i tiden — tilbage til den tid, da fader Abraham levede, lad os prøve at sammenligne Abrahams og vor egen tålmodighed — samt hengivenhed over for dette at elske Gud — Abrahams taknemlighed og lydighed imod Gud var af en sådan størrelse, at det fortjener hele vor opmærksomhed, han *elskede* virkelig Gud af *hele* sit hjerte og *hele* sit sind, og da Abraham og Sara blev belønnet med at få en søn, som de så inderlig havde ønsket, kan jeg ligefrem høre Abraham sige: »Tak, kære Gud — tak for min lille søn«. Og Sara, det er som om jeg kan høre hende hviske til Gud i usigelig glæde: »Det var dig, kære Gud, der havde ret — jeg ved nu, at der ikke findes noget, som du ikke formår«, og jeg tror ganske bestemt, at de takkede Gud hver morgen og aften for det liv, der var skænket dem, og jeg tror også, at Isak var højere elsket end noget andet barn i verden — der er ikke noget at sige til, at hans forældre elskede ham så højt, efter at have fået ham på denne vidunderlige måde — efter disse mange års venten.

Gud elskede også Isak meget højt, måske endog højere end Abraham — for Gud vidste jo, at Isak skulle være »leddet« i Frelsens plan — her var jo vejen beredt for Jesu fødsel. Jeg synes, at det er så vidunderligt at tænke på hele dette forhold, der kom til at eksistere imellem far og søn — den kærlighed, der blev skabt imellem disse mennesker — og deres forhold til Gud — jeg prøver ofte at drage en sammenligning imellem dette »gamle sidste dages hellige hjem« og så det sidste dages hellige hjem, som eksisterer i dag. Nu vil der jo nok være nogle stykker, som vil spørge med hvilken ret, jeg tør drage denne sammenligning, og for at spænde din nysgerrighed vil jeg allerede nu røbe over for dig, at du får svaret, stillet i form af et personligt spørgsmål, til allersidst i denne artikel — og dit svar er afgørende for min sammenligning (men gør mig den tjeneste ikke at se efter svaret endnu).

Gennem samtlige bøger i Bibelen og Mormons Bog har vi tit måttet læse over de ting, Gud befalede, men vi vidste også, når vi læste om det, at der var en logisk slutning. Når man nu ser på den måde, Gud prøvede Abraham — så må vi få endnu større respekt for såvel Gud som for Abraham. Jeg fik meget at tænke på, da jeg læste det stykke, hvor Gud befalede Abraham at ofre sin søn Isak — det var på et tidspunkt, hvor Isak var ved at vokse op — lige i teenage-alderen, netop på en tid, da han var sine forældres store glæde og stolthed, men Gud talte atter til Abraham, som Han i sin tid gjorde, da Abraham fik befaling til at forlade Ur i Kaldæa; og leg nu rigtig mærke til det, som nu kommer. Gud sagde: »Tag din søn Isak, din eneste, ham

du elsker, og drag til Marija land og bring ham der som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig.

Hvilken hård prøve at sætte et menneske på — tænkt, hvor mange år Abraham havde længtes efter denne søn — han havde været så uendelig stolt af ham, og han havde elsket ham med den dybe kærlighed, som en fader nærer til sin eneste søn — og nu fik han befaling til at lægge ham på et alter og ofre ham!

ør en sådan situation ville de fleste vel nok have gjort oprør imod Gud, og have vendt Ham ryggen for bestandig — men sådan var Abraham ikke. Selv om han ikke kunne forstå befalingen, var han forvisset om, at Gud havde givet den, og han besluttede straks at adlyde befalingen. Vi læser i dette skønne stykke af vor slægts historie, hvorledes far og søn vandrede mod offerstedet. Ingen ved, hvad de talte om på denne tur, men vi kan sikkert regne med, at de talte blidt og kærligt til hinanden — for de elskede jo Gud og hinanden så inderligt. Vi kommer nu til det sted i beretningen, hvor Abraham måtte meddele sin søn, hvad der stod foran dem — — — men Isak med det ædle sind forstod fuldstændigt, som den Guds tjener han var, at dette var Guds mening — han lod sig villigt binde og lod sin fader lægge ham på alteret oven på brændet. Hvis himlen og jorden nogen sinde har været hinanden nær, må det have været i dette øjeblik. Forestil jer Abraham stående foran alteret med tårerne trillende ned ad sine kinder, kastende et sidste blik på den søn, som han elskede så højt, og forestil jer Gud stå lige ved siden af ham, spændt på, om Hans trofaste tjener virkelig ville bringe et så stort offer — uden at stille spørgsmål eller beklage sig — kunne Abraham virkelig bestå denne prøve ???

Abraham kunne bestå prøven — han greb kniven for at ofre sin søn — Isak lukkede øjnene, afventende sin skæbne — kniven glimtede i solskinet — — — men derved blev det også, for pludselig talte Gud, og Hans stemme var høj og bydende. Han sagde: »Abraham! Abraham! ... ræk ikke din hånd ud mod drengen, og gør ham ikke noget! Det var lige i rette øjeblik, at dette blev sagt, ellers ville Isak være blevet dræbt — men nu blev den kniv, som kunne have forvoldt dette, brugt til at overskære båndene med i stedet for — og Abraham løftede sin søn ned fra alteret.

Hvor må denne far og søn have følt sig lykkelige — og lettede i dette øjeblik, og jeg er sikker på, at Gud smilede til dem begge og var glad, fordi de begge havde bestået prøven og været lydige — og vist deres store kærlighed til Ham, og Guds sendte lod atter: »Thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste for mig.«

Dette var et lille interessant udpluk af en vidunderlig bog, der hedder Bibelen — den var interessant derved, at den viste os uendelig stor kærlighed inden for familien, og interessant derved, at den viste os vejen for lydlighed imod Gud; thi her var der ingen, der sagde: »... hvorfor mig — kan du ikke få en anden til at gøre det ...?« Nej, her var det ubetinget lydlighed imod Gud — her levede man i sandhed med Gud og lod Ham *alene* råde i et og alt.

Nu kommer vi så til det spørgsmål, som jeg ville berøre: »Hvad ville du gøre i Abrahams sted??? Er din kærlighed til Gud lige så stor???« Det er her, at jeg prøver på at sammenligne imellem et »Gammelt!« sidste dages helligt hjem og så det nuværende — vi har jo netop en stor mangel her — nemlig evnen til at kunne sige: »Ja Herre — jeg vil tjene dig i al min færd!« og det er ikke nok, kære søskende, at vi *ved*, at vi har denne mangel, vi må se at få gjort noget ved den — vi *må* prøve at kunne elske hinanden — og Gud — her ligger der virkelig en opgave, der venter på at blive løst. Vi i Søndagsskolen har det store

ansvar og privilegium at skulle være »medopdragere« af de små, at gøre disse til rette små Guds tjener, så vi *må* se at få vort forhold til Gud bragt i orden — være ubetinget lydige imod Ham, og ligeledes imod vore ledere, så vor plads kan blive udfyldt på rette måde — vi, du og jeg, er dem, der skal gå forrest i lydlighed, således at de små og de unge kan få respekt for Gud igennem den lydlighed, som vi udviser. »Gør, hvad er ret, lad så følgerne komme ...« Bliv aldrig sur, uanset hvad der skal overgå dig — om du bliver afløst — om der er én, der får en stilling, som du mente, at du bedre kunne udfylde — nej, min kære søndagsskole-medarbejder, der, hvor du er, har Herren sat dig, enten for at prøve dig, for at tugte dig, eller for at bruge dig på en måde, som Han alene ved er rigtig — men sig aldrig nej til Ham, selvom du får beskednen igennem Hans tjener, og ikke som Abraham direkte fra Hans egen mund — lyt og tjen Ham, også igennem Hans tjener.

Jeg vil gerne opfordre *alle* i vor Kirke til at yde en indsats for større ydmyghed; og jeg beder i al ydmyghed om jeres hjælp — thi tingenes tilstand er katastrofal for øjeblikket. Jeg ved godt, at Gud elsker sit folk og er meget langmodig med os, men jeg ved også, at Han ofte er bedrovet over at se den måde, hvorpå vi behandler Hans Hus (Kirken). VI KAN IKKE VÆRE DET BEKENDT. Vi voksne, vi råber til hinanden — både før og efter mødet — INDE I GUDS HUS, HVOR VI BURDE VISE ÆRBØDIGHED OG YDMYGHED — og jeg tror ganske bestemt ikke, at Kristus mente, da han sagde: »... lad de små børn komme til mig«, at de skulle have lov at løbe op og ned igennem gangene, imellem stolene eller bænken, op på forhøjningen, både når der synges og når der holdes taler — og ligeledes når nadveren administreres.

Jeg appellerer her til *alle* om at være med til at bringe dette til ophør — vort ansvar og vor lydlighed over for Gud må vi her lade stå sin prøve — er vi lige så ansvarsbevidste og ydmyge som Abraham var? Lad os lære de små (og de store) at respektere Herrens Hus!

Jeg takker dig, fordi du vil være med — og sender dig min kærligste hilsen igennem dette vers: —

Det er måske ej i kampens gy,
ej ude på alfarvej,
det er måske ej i røg og sky,
at Herren har brug for mig.
Men når Han mig kalder ved sin ånd
til noget at gøre her,
da vil jeg lydigt fra denne stund
ham tjene i al min færd.

E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Der blev indsat et nyt Distriktsforstanderskab for Søndagsskolen i Jylland Distrikt ved konferencen den 11. september, som følger:

Forstander: br. P. Randrup, Krøyersvej 4, Aalborg.
Assistent: br. Carlo Andersen, Prinsensgade 12, Aalborg.
Assistent: br. Poul Andersen, Njalsvej 272, Odense.

I bydes hjertelig velkommen i dette ansvarsfulde arbejde, og vi vil bede Gud velsigne jer — til gavn for mange.

Rapporterne fremsendes herefter til br. Randrup, men husk at der stadigvæk skal sendes to — og til den aftalte tid.

E.N.L.

Hvad er formålet med dette program?

Formålet med dette program er at hjælpe elever med at indføre visse missionærskriftsteder i hukommelsen med henblik på deres missionærgerning i kirken, og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse skriftstedets betydning for kirken, som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes for den tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskolemødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort, men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres præsentation ved søndagsskolemødet. Det menes, at under disse omstændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. *Medmindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfølge sit mål.*

Læreren anmodes om ikke bare at give dette til eleven med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse, hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Udkastene til talerne er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Man håber, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler, f. eks. »JESUS KRISTUS« og standardværkerne.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrængelser for at opnå den.

N.B. — N.B. — BEDES LÆST AF ALLE — N.B. — N.B. Månedens skriftsted

Det er med beklagelse, at der er blevet konstateret en aldeles fejlagtig opfattelse af dette program — og jeg er ked af at måtte erkende, at det for en stor del skyldes overfladiskhed fra jeres side (havde det dog været omvendt!). Der er nogle steder, hvor man ligefrem nægter at udføre dette program på grund af, at man ikke rigtig synes om det, og mange andre tåbelige undskyldninger — må det være mig tilladt at spørge jer, der tilsidesætter en kirkelig befaling om, hvor I har fået den magt og myndighed fra, for her er der så sandelig noget, der er galt. Selvfølgelig kan dette program ikke udføres i alle søndagsskoler, men hvor der er den mindste mulighed for at kunne gøre det, der er der overhovedet ikke nogen som helst gangbar undskyldning for ikke at udføre det. Der hvor man udfører programmet nu, er der allerede tilgæld store velsignelser — men selvom disse velsignelser ikke står prentet på døren straks, så husk på, at hvad vi sær i denne tid, vil andre kunne høste senere. Om 3, 5, 10 år vil der være mange missionærer, der vil kunne sige, at den udvikling som du gav dem igennem dette program var grundlaget for deres missionærgerning, det var det der gav »stødet« til at de følte et brændende ønske om, at gå ud blandt alle folkeslagene, og prædike evangeliet —

KÆRE VEN — VIL DU STADIG GÅ IMOD HERRENS VÆRK???

MÅNEDENS SKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD OG FORSLAG TIL DEN LEDSAGENDE 2½ MINUTS TALE.

Skriftsted til søndag d. 4. december 1966, kursus 15. Søndagsskoleskriftsted, DER SKAL LÆRES UDENAD: Reference: **EL 1:10.**

— om den frelsesplan: I tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus.«

FORSLAG TIL DEN LEDSAGENDE 2½-MINUTS TALE

Missionærer bruger dette skriftsted til at identificere tidernes fylde, hvis distinkte hovedtræk er: (1) sammenfatningen af alt, (2) i Kristus, styrer og midtpunkt for riget, (3) (både) det himmelske og (4) det jordiske.

Dette bestyrkes af følgende fakta: Gengivelsen af evangeliet, og oprettelsen af Hans kirke, under Hans direktion og vejledning. Herved er der blevet gengivet: (1) åbenbaring, midlet med hvilket Han leder sin kirke, (2) autoritet, med hvilken Han begaver sine tjenere med kraft til at virke i evangeliets forordninger og optræde på Hans vegne i samme; (3) evangeliets principper og forordninger i deres fylde; (4) den oprindelige kirkes organisation med apostle, profeter, hyrder (biskopper), lærere, evangelister (patriarker); (5) budskabet og vidnesbyrdet om at Han i sandhed er Kristus, den levende Guds Søn, verdens Frelser og Forløser. Det var på dette vidnesbyrd Han sagde Han ville bygge sin kirke (**Matt. 16:17—18**), og (6) nøglerne til riget. Alt dette har Han nu sammenfattet i sin genoprettede kirke i verden i tidernes fylde.

MÅNEDENS SKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD, OG FORSLAG TIL DEN LEDSAGENDE 2½-MINUTS TALE.

Skriftsted til søndag d. 4. december 1966, kursus 9.

Formålet med udenadlærede skriftsteder er at hjælpe elever til at **indprente bestemte missionærskriftsteder i hukommelsen** med henblik på deres missionærgerning i kirken og til støtte for deres egen tro.

Meningen med de specielle 2½-minuts taler er at forklare skriftstedets doktriner udledning, som den præsenteres for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale bør gå forud for den tilhørende recitation af skriftstedet ved søndagsskolemødet. Både det udvalgte skriftsted og den forklarende tale skal indøves og overhøres kort i klasserne hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for præsentationen ved søndagsskolemødet. Ingen af de anbefalede skriftsteder anses under disse omstændigheder at være for lange eller for svære. Medmindre skriftstedet læres **udenad** vil øvelsen forfølge sit mål.

Søndagsskoleskriftsted, DER SKAL LÆRES UDENAD:

Reference: **Matt. 3:13—15.**

»Derefter kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at døbes af ham.

Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: »Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!«

Da svarede Jesus og sagde til ham: »Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!« Så giver Johannes efter.«

FORSLAG TIL DEN LEDSAGENDE 2½-MINUTS TALE.

Forslag til 2½-minuts talen er ikke skrevet denne gang, da emnet er så skønt, at enhver i dette kursus må kunne lave en vidunderlig tale uden hjælp herfra — frisk mod, kære små venner.

E. Nordby Larsen,

Søndagsskolens Hovedbestyrer

Vor artikelserie: »**Hvordan opdrager man en dreng**« bringes i Stjernen med flere formål.

Først og fremmest er den lærerig for alle sidste dages hellige forældre, vordende forældre og enhver anden, der vil komme i berøring med børn og unge, (og det kommer vi alle her i kirken). Den kan også på mange punkter være en hjælp og vejledning for forældre, der skal opdrage piger, især i de første serier, der omfatter den helt unge alder. Mange bekymringer kunne være sparet, hvis vi førstod vore børns udviklingstrin noget bedre. Derfor er denne artikelserie beregnet til undervisning og diskussion i »Unge Giftes klasse«. Den kan give stof til debatter, taler og rundborrdssamtaler.

»MIG« STADIET —

Opførelse og problemer, alderen 3 til 6 år.

I de tidligere artikler har vi set, hvorledes menneskelig udvikling følger et fantastisk mønster af rytmisk ebbe og flod. Det første år er ligesom ebbe, stille, tilfreds med sig selv og villig til at modtage nye indtryk. — Det andet år er lige modsat. Den to-år gamle kommer bulldandende ind mod kysten, med et vildt glimt i øjet og fuld af eventyrlyst i sin sjæl.

Så pludselig omkring tre-års alderen skifter tidevandet igen, og vi finder, at »vor lille mand« pludselig bliver ligesom lidt mere bevidst og »voksen«. — Nu kan han selv spise og klæde sig på og endog underholde sig selv.

ALLE børn forandrer sig naturligvis ikke på samme tid, og heller ikke med samme intensitet, men på ét eller andet tidspunkt vil de følge ovennævnte mønster. — Lad os kaste et blik på junior i hans triumferende øjeblikke som *treårig*.

Portræt af en 3-årig

Når drengen har nået treårsalderen kan han se tilbage på en karriere med virkelig fine resultater, der er værd at lægge mærke til. Han har lært at kravle, at gå, at løbe og at klatre. Han er kvik og hurtigt opfattende, han er hurtig til bens, han kan kaste, han kan stoppe lynhurtigt og »vende på en tallerken«. — Han kan svinge med armene, når han løber i stedet for at holde dem foran sig som han gjorde for et år tilbage. Han har lært et nyt sprog med et ordforråd på flere hundrede ord. — Han har fået udmærket forstand på hvad han kan lide og han ikke kan lide, hvilket gør det lettere for ham at vælge mellem flere bestående muligheder. — Han har en lille idé om fremtiden. Vi kan derfor få ham til at samarbejde med os fordi han ser hen til én eller anden form for belønning. Når han leger med legepladsens vipper eller gynger, venter han pligtopfyldende til det bliver hans tur, (men hvis nogen springer over og forsøger at mase sig foran, er han absolut istand til at overleve ved at benytte sig af Jungle-loven).

En tre-årig ønsker virkelig at gøre det rigtige, og derfor spørger han ofte: »Er det sådan Mor«, og han nyder at få fortalt hvor godt han gør tingene, — og hvor dygtig han er. — Han kan lide at lege i det samme værelse, hvor hans mor arbejder, hvilket tydeligt viser sig i køkkenet, korridoren og spisestuen, hvor som regel alt hans legetøj ligger spredt i én vild forvirring.

Gensidig Uddannelses Forening

Samarbejdsvilje og behageligt kammeratskab er det mest karakteristiske mønster i denne periode. — Undtagelsen er når han spiser. Det begynder kort før han fylder tre år, så går junior igang med en sultestrejke som kan holde sig op til to år. Naturligvis spiser han, men nærmest som en fugl. — Det virker på hans mor som en rød klud på en tyr. Hun bliver fuldkommen panikslagen, i særdeleshed da hun samtidig begynder at observere, at hendes buttede lille englebasse begynder at anlage form som en tynd bønnestage. Oprevet farer vi til doktoren for at indvie ham i vor frygtelige opdagelse, og med professionel tålmodighed fører han os ind i et lille kontor, hvor han sagte hvisker »Juniors struktur ændrer sig lidt«. »Det er meget muligt«, svarer vi utålmodigt, »men i mellemtiden vil han ikke spise«. — »Han behøver ikke at spise«, svarer doktoren, »i det mindste ikke så meget som han plejer at gøre.«

»Men han taber sig«, kværunder vi. »Nej, han bytter bare lidt rundt på fedtet. — Fordere det lidt bedre«, forklarer doktoren. Så netop med lige den rigtige dosis af professionel lidenskab indvier han os i den hemmelige kunst, hvorledes man skal passe baby'er.

Han fortæller os, at omkring to og et halvt års alderen begynder en baby's små søde smilehuller og fedt at blive til muskler og ben. Det resulterer i en højere og tyndere menneskelig person. Medens denne proces står på, har den lille fyr en minimal appetit eller slet ingen. Doktoren siger, at man skal opmuntre ham til at spise, når han har lyst, men endelig ikke lave et stort nummer ud af det. — Medmindre at han begynder at tabe i vægt, er der overhovedet ingen grund til angstelse. Han advarer os om at juniors appetit kan fuldkommen forsvinde, hvis vi giver ham godter. Selv et stykke tyggegummi for middagsmaden kan sende ham i seng uden middag.

Efter at et nybagt forældrepar har overstået denne sultestrejkeperiode med deres første søn og arving, bliver de sædvanligvis lidt mere skødesløse, når samme periode senere rammer deres andre børn.

Hvad med de langsomme børn?

Vi bør også nævne, at når visse børn når treårs alderen, bemærker deres forældre, at de f. eks. er lidt tilbage sammenlignet med andre børn på samme alder. De synes ofte at være længe om at lære at gå og tale. Ofte nægter de simpelthen at indordne sig efter husordenen, at ligge tør i sengen og lade være med at sutte på tommelfingeren.

Når vi forelægger disse problemer for vor doktor, vil han undersøge den lille fyr, og medmindre han finder en eller anden abnormitet, beder han os om at slappe af. Han fortæller os, at baby'er, der er langsomme med hen-

syn til visse færdigheder sammenlignet med andre børn, mange gange brillere som voksne. Nogle af verdens største atleter var længe om at lære at gå. Nogle af verdens største talere var længe om at lære at tale. Det betyder, at det mønster vi har tegnet og beskrevet som normalt for børn i disse forskellige udviklingsstadier, naturligvis er elastisk, og det er moder natur, fremfor forældrene, som må beslutte, hvornår et barn skal skifte fra det ene studie til det andet. Det er derfor forældrenes pligt at nyde junior som han er, og ikke på nogen måde tvinge ham til at foretage andre ting end dem han kan for Moder Natur har givet »grønt lys« og sagt vær så god.

En treårig kan måske forurolige sine forældre når de observerer, at han spiser med venstre hånd i stedet for højre. Man plejede at lade ham fortsætte med at spise med venstre hånd af frygt for, at junior måske skulle blive forvirret, hvis man begyndte at rette ham, og at denne forvirring så ville foranledige, at junior ville begynde at stamme, men idag er mange læger enige med dr. Abram Blau, som skrev »MESTER-HÅNDEN«. Denne bog sørger for fornødne beviser på, at kejhåndhed ikke er medfødt, men udelukkende er kommet ved vanen. Dr. Blau anbefaler, at forældrene taktfuld hjælper barnet fra begyndelsen til at bruge sin højre hånd. Imidlertid anbefaler han, at hvis barnet positivt foretrækker at bruge sin venstre hånd, hvis barnet giver sin venstre hånd en præferencestilling, og alle forsøg på at ændre dette giver sig udtryk i voldsom opposition, så har man ment det bedre at lade sagen gå sin skæve gang, fremfor at slå og skændes over det.

Sparket ud af reden

Omkring tre og et halvt års alderen, netop som vi har fået junior opdraget til et mønsterbarn, så sker der noget.

Måske starter det først i forældrenes bevidsthed, for de begynder at tage juniors fine optræden for givet og uden helt at vide det, skubber de junior frem ad selvstændighedens vej. Faktisk er det helt i orden, men junior opdager hurtigt, hvad der er ved at ske, og som et lyn fra en klar sommerhimmel slår det ned i hans lille hjerne, at han er ved at blive kastet ud af reden! Med vemodig smerte tænker han tilbage på de gode gamle dage, hvor hans forældre madede ham, klædte ham på og virkelig nussede om ham. I de dage for hans forældre over og tog ham i deres arme, blot han faldt og slog næsen lidt. De pustede på stedet, han havde slået og kyssede det smertende sted. Nu kan han falde lige på næsen, og alt hvad de siger er »op igen, junior, op igen. Nu må du være en stor dreng«.

Denne skandaløse udvikling overbeviser junior om, at han har nået en krise i sit liv. Han beslutter at blæse retreter og komme tilbage til sine babydage så hurtigt som muligt. Om natten begynder han at opføre sig som en baby og forlanger konstant opmærksomhed, og han benytter ethvert kneb, hans lille hjerne kan udregne. Han slår om sig med dårligt humor. Han smider maden på gulvet, græder hysterisk og forvandler sig til en rigtig lille bisse. — Det er begyndelsen til 3-årskrigen mod forældrene for at få dem til at vende tilbage til de gode gamle dage. Det er en periode fuld af dynamit, når junior med alle midler forsøger at gøre sig til verdens midtpunkt. Vi er kommet frem til »MIG«-stadiet.

Portræt af en 4-årig.

De fleste forældres naturlige reaktion på Mig-stadiet er at opfatte juniors pludselige tilbagefald som en forfærdelig

katastrofe, der må stoppes for enhver pris. Derfor fordobler de anstrengelserne og presset for at få junior tilbage i folden, hvor han befandt sig så herligt de foregående måneder. Den kendsgerning, at han ikke vil adlyde, gør forældrene vrede, da de jo ved, at han kan gøre det. Det er derfor indlysende, at han bare er stædig »ligesom sin faders«, konkluderer moderen.

Men i denne kamp for opmærksomhed mellem junior og hans forældre, hjælper det at anerkende, at det er moder naturs hensigt, at junior skal vinde de fleste slag. Hvorledes vil de f.eks. undgå at skænke junior opmærksomhed, hvis hans teknik omfatter så raffinerede tricks som at hamle på et piano, banke sin lille uskyldige broder, stille en masse snedige og provokerende spørgsmål, trampe på den sovende kat eller forsøge at få hunden til at bide sig selv i halen. Forbavsende nok kan han endda udmærket finde på at gøre ting for at skaffe sig opmærksomhed, ting, som han udmærket ved kan skaffe ham (og sandsynligt vil skaffe ham) en ordentlig endefuld.

På denne måde bliver vi ført ind i denne forbløffende periode fuld af eventyrlig grokraft som kendetegner den 4-årige. Moder natur har begavet ham med indsigt i en masse nye ting, og for en tid vil han få indblik i mere end han kan klare. Han kaster sig ud i vilde eksperimenter for at prøve sin nyligt opdagede magt. Han sludrer konstant ved hjælp af sit nu 2 tusind ord store ordforråd. Han fortæller nogle mægtige historier, han smiser, han skælder ud, han kommer med udflugter. Midt om natten står han op og går på opdagelse i huset og ender sommetider med at tage sin hovedpude og sin dyne og lægge sig til at sove bag sofaen. Han farer op og ned i den fagre nye verden. Han er sandelig universets midtpunkt.

Unge forældre kommer meget lettere over dette stadium end de næste børn, fordi de ved, at det kun er en fase i opvæksten, og ikke en komplet personlighedsopspaltning. De lærer at holde junior ganske let i tømme og samtidig tage masser af hensyn til ham og skænke ham den fornødne opmærksomhed, så han gradvis vil forstå, at han ikke behøver at arbejde så hårdt for at blive hørt. Efterhånden som det fastner sig i hans lille hjerne vil han lejlighedsvis have »sine gode dage« og perioder, og være lige som han var i de himmelske dage som 3-årig.

LYVE OG STJELE

Før vi forlader vor 4-årige, må vi imidlertid hellere nævne to ganske specielle problemer, der mange gange kan drive forældrene til fortvivlelse og sætte dem en virkelig skræk i livet. Det ene problem består i at junior fortæller nogle fantastiske løgnehistorier og det andet i, at han stjæler alt, hvad han kan komme i nærheden af og får lyst til.

Heldigvis ved en lille fyr i den alder ikke, at han lyver og stjæler, og den værste fejllægelse, en voksen kan gøre sig skyldig i, er at fortælle ham, at han er en løgner eller en tyv. Han vil sandsynligvis bære begge prædikater som en medalje og fortsætte sin praksis på grund af den nye position, den sætter ham i.

Juniors fantasi i 4-års alderen giver sig udslag i forskellige imaginære hændelser, som han stolt beretter om: »Mor« »Ja«. »Jeg så lige en drage«. »Åh, junior hold op, du har ikke set en drage«. »Jo, jeg gjorde, den var lige så stor som et hus. Den havde horn, og der spruttede tid ud af næsen på den.« »Hvad gjorde du så?« »Nå, jeg stod bare og kikkede på den. Jeg var ikke sprang i den.« »Hvad skete der så med dragen?« »Den forsvandt ned i et rottehul«. Forældre lærer hurtigt at tage juniors løgnehisto-

rier som en »mægtig god historie«, så vil han hurtigt få den opfattelse, at hans far og mor er temmelig smarte og kan skælle imellem, hvad der virkelig er sket, og det, han bare digter for sjov.

Med hensyn til at stjæle er alt hvad en 4-årig ved om dette, at han, når han ser noget, han gerne vil have, ganske simpelt tager det. Hans sans for ejendomsretten eksisterer faktisk ikke, idet alt hvad han får i livet er underkastet andres kontrol. F. eks. får han et elektrisk tog i julegave, og det næste, han ved, er at hans far bræk-

ker kofangeren af lokomotivet da han eksperimenterer med at løfte skinnerne op i luften. Han får den opfattelse, at det at besidde er det samme som at eje, at have ejendomsretten. Derfor, hvad han ønsker, det tager han simpelthen. Tålmodige forældre vil lade ham lege med et stykke okkuperet legetøj et stykke tid, kort tid, og derefter gå med ham over til naboens dreng for at sige tak for lån.

(Fortsættes).

PRÆSTEDØMMET

At søge efter vore døde

Ligesom der kun er én Frelser, er der kun én vej til frelse — Hans evangelium.

Alle mennesker vil blive dømt efter evangeliets standarder. Da dette er rigtigt, vil alle få en lejlighed til at anerkende det eller fornægte det, alt efter hvad de vælger.

Derfor har vi Kirkens missionærprogram: gennem alle aldre har mænd og kvinder — der er blevet velsignet med kundskab om evangeliet — taget imod kaldelsen til at dele det med deres medmennesker. Ved at gøre dette blev de redskaber i Herrens hånd, for at forberede de ærlige af hjertet til at tage imod det.

Men lige så betydningsfuldt missionærarbejdet er, går vor pligt ud over dette. Vi kan også være redskaber i Hans hænder ved at bringe evangeliets velsignelser til dem, som er gået bort uden at have hørt om det. Og disse sjæle er lige så dyrebare for vor Himmelske Fader, som dem, der endnu lever iblandt os.

Vi kan tjene i dette arbejde gennem Kirkens genealogiske program. Vor pligt er at samle navnene på vore værdige afødsle, så tempelarbejde kan blive udført for dem. Mange af dem har modtaget evangeliet i åndeveden og ventler på disse frelsende ordninger. Vi vil finde særlig tilfredsstillende, her og herefter, hvis vi virkelig tager del i dette tempelarbejde.

Det er en stor udfordring. Et enormt antal sjæle har fået legemer og er kommet til jorden, og for de fleste af dem venter tempelarbejdet endnu på at blive udført. Vi har alle — uden undtagelse — ansvaret for at fremme dette arbejde.

Det er meget uheldigt, at mange betragter genealogisk arbejde som noget, der kun egner sig for de ældre, for det er overordentligt tilfredsstillende for sidste dages hellige i alle aldre. Det er interessant og opdragende og giver ubegrænsede muligheder for vækst og udvikling. Og endnu vigtigere, det er et virkelig udtryk for det kristne ideal, for det udføres ofte for folk, som vi ikke har kendt i dette liv. Men vor Fader i Himlen kender hver eneste af dem, og for Ham er hver eneste dyrebare. Han har mange gange, gennem levende profeter, udtalt sig om vigtigheden af dette arbejde. Vi ville gøre vel i at lytte til Hans råd og støtte det af vort ganske hjerte.

(Fra *Improvement Era*, august 1960)

Det aronske præstedømme og arbejdet for de døde

Efter instruktioner fra Det Første Præsidentskab skal de, som lader sig døbe for de døde, være tolv år eller derover.

Dette pålægger det aronske præstedømme et overordentligt vigtigt ansvar, for det ventes, at bærere af dette præstedømme og piger i tilsvarende alder udfører størstedelen af dette ordnancearbejde. Tidligere blev en del af dette arbejde udført af drenge og piger fra otte til tolv år.

Som et resultat af disse instruktioner vil de fleste unge diakoner, lærere og præster oftere have kontakt med arbejdet for de døde, end de tidligere har haft. Dette er i høj grad ønskværdigt, for dette vigtige arbejde er et af de største, der findes i verden i dag.

Grenspræsidentskaber, ledere og andre, der arbejder med de unge, bør gøre alt hvad de kan for at indskærpe vigtigheden af dette arbejde. Hvis de forstår det og skønner på det, vil det, at de tager del i det, få mere betydning for dem, og de vil blive ivrigere efter at deltage end de ellers ville være.

De må forstå evangeliets plan, og hvorledes der er søgt for, at enhver vil få chance for at høre evangeliet. De bør have kendskab til det store arbejde, der foregår i åndeveden. De bør forstå betydningen af dåben og være klar over den store velsignelse, der er resultatet, når denne ordnancere udføres for dem, der er i åndeveden.

Foruden denne undervisning har ledere og rådgivere endnu et ansvar, nemlig at opmuntre så mange af disse unge mænd som muligt til at deltage. Hvert år modtager Kirken tusinder af navne, for hvem denne ordnancere må udføres. Alle Kirkens medlemmer har et ansvar i en eller anden fase af dette arbejde. Det aronske præstedømmes ansvar er i forbindelse med dåb for de døde.

Vi er klar over, at mangelen på templer nogle steder begrænser deltagelsen. De områder, som har adgang til templer, er meget heldige, og unge bærere af det aronske præstedømme, som bor i disse områder, bør opmuntres på enhver måde til at tage del i dette arbejde. Ledere i disse områder kan gøre mere end blot opmuntre — de kan organisere rejser og på andre måder tilbyde virkelig hjælp.

Både bærere af det aronske præstedømme under 21 år og deres ledere har fået et fornyet ansvar i forbindelse med en meget vigtig fase af evangeliets plan.

(Fra *Improvement Era*, september 1960)

Genealogisk Forening

Vurderingen af genealogiske optegnelser

Nøjagtigheden indenfor genealogien som videnskab afhænger for en stor del af dem, der helliger sig den og den omhu, hvorved de bruger de rette videnskabelige metoder.

Det virkelige formål med genealogi er at oprette nedstammingslinier af menneskelige væsener; hvad enten undersøgerens motiver er at studere arvelighed, eller at slutte sig til en bestemt forening ved at bevise at man nedstammer fra en bestemt forfæder, eller blot nysgerrighed efter at lære ens forfædres identitet, er nedstammingslinien det væsentlige. Alt andet er biting.

Blandt disse biting er datoer. Disse er vigtige for at kunne identificere forfædre; det er dem, der hjælper til at gøre genealogien til en eksakt videnskab. Ingen, som ikke har et matematisk sind, kan håbe på at blive en genealog i allerførste række, for det er nødvendigt bestandigt at have med datoer at gøre.

Datoerne selv er måske ikke helt nøjagtige. Familie-Bibelen kan variere en dag eller to fra kirkebogen, den kan endog variere et helt år. Dødsdatoen er måske ikke helt nøjagtigt kendt, undtagen at den falder mellem udstedelsen af og åbningen af et menneskes testamente. Og dog er datoerne, hvis de konstateres og afskrives med pedantisk omhyggelig omsorg, sædvanligvis nøjagtige nok til det større formål med identifikationen.

Biologisk interesserer genealogen sig for at bevise en nedstammingslinie, hvilket betyder at bevise en persons forældre på et tidspunkt, derefter hans forældres forældre og således videre trin for trin.

Den nøjagtighed, hvormed personerne identificeres, er overordentlig vigtig. Navne, datoer, steder, slægtskabsgrad, som er skaffet fra tilgængelige kilder, sørger for denne identifikation. Uheldigvis indeholder ikke alle oplysningskilder *korrekte* oplysninger. Det bliver derfor nødvendigt for genealogen at vurdere hver optegnelse, så kun de punkter, der indeholder korrekte oplysninger, vil blive anerkendt og brugt ved identificeringen af forfædre.

Genealogen har ingen midler til at gå bagved de officielle optegnelser. Det sorgelige er, at han ikke mere konsekvent følger den skik at stole på de officielle optegnelser ved sine slutninger. Enhver videnskab må give plads for muligheden af en margin for fejl. Men indenfor de fleste videnskaber når man først til konklusioner efter at have indsamlet alle kendsgerninger, som kan påvirke sagen, og efter forsøg, som indenfor genealogien betyder at opstille hypoteser, at afprøve disse hypoteser ved de kendte kendsgerninger, og så eliminere alle hypoteser på nær én, der så accepteres som den eneste, der passer og forklarer kendsgerningerne.

(Donald Lines Jacobus, M. A.:

»Is Genealogy an Exact Science?«.)

Der findes mange slags genealogiske optegnelser, som

hver især giver visse kendsgerninger. Det er øjensynligt, at i det mindste nogle af disse optegnelser ofte indeholder fejl. Det skulle være muligt at klassificere optegnelser indenfor bestemte kategorier med det formål at vurdere deres mulige autenticitet. Den informationskilde, som mest **sandsynligt** skulle være korrekt, er de optegnelser, som et menneske har nedskrevet om sig selv og sin familie, medens han var i live, eller som blev nedskrevet om ham af officielle protokolførere. Det er desværre ikke altid muligt at skaffe optegnelser af denne slags, og det bliver derfor vigtigt at nærme sig hele spørgsmålet om oplysningskilder, optegnelser og det deraf følgende bevis ved videnskabelige metoder, som ikke er helt populære blandt dem, der studerer genealogi. Der findes et utal af grunde til denne upopularitet, der tenderer til at degradere genealogien til noget, der er mindre end den videnskab, den kan blive: den første grund er måske uvidenheden hos mange som kun har et lille kendskab til alle de optegnelser, der er til rådighed, og som mener, at den eneste måde at samle en anetavle på, er uden diskussion at anerkende alt hvad der findes på tryk og gætte sig til mulige forbindelser; den anden er utilbejligheden hos nogle af dem, der sysler med genealogi enten som en bibeskeftigelse eller en hobby, til at forkaste det, som de uskyldigt har anerkendt som korrekt ud fra en trykt kilde, til fordel for det, som er blevet bevist gennem den »videnskabelige« metode; den tredje grund, og en meget vigtig faktor, er den økonomiske side af sagen. Omkostningerne ved at eftersøge alle tilgængelige kilder viser sig ofte at blive yderst store, men virkningen af fejlagtigt udførte anetavler og familiehistorier om hinanden følgende umistænksomme forskere er så alvorlig, at mangel på penge, selv om det er en begrænsning, man er klar over, ikke er nogen retfærdiggjort grund til at samle ukorrekte anetavler.

For at et bevis kan vurderes er det nødvendigt at betragte ikke alene beviset selv, men også den optegnelse, hvorfra man har fået beviset. Som regel er der tre klasser af genealogiske kilder:

I. personligt kendskab og tradition og private familie-optegnelser.

II. offentlige eller officielle optegnelser.

III. trykte kilder, som, naturligvis, er blevet samlet og baseret på oplysninger, der er skaffet fra en af eller begge ovennævnte to klasser.

(Fortsættelse)

(Fra Derek Harland: *Genealogical Research Standards*).

*Vist er det en udmærket ting at være af god familie, men
æren er udelukkende forfædrenes.*

Plutarch

Arkiverne i Sverige

Foranlediget af talrige forespørgsler bringer vi hermed en liste over de arkiver, der findes i Sverige, og hvortil forespørgsler eventuelt vil kunne rettes, hvis danske søskende har brug for oplysninger fra Sverige til deres genealogiske arbejde.

Riksarkivet (svarer til vort Rigsarkiv i København): Arkivgatan 3, Stockholm 2, Sverige.

Landsarkiver (svarer til vore Landsarkiver i Danmark):

Uppsala: Uppsala Slott, Uppsala, Sverige.

Vadstena: Vadstena Slott, Vadstena, Sverige.

Lund: Dalbyvägen 4, Lund, Sverige.

Göteborg: Geijersgatan 1, Göteborg, Sverige.

Härnösand, Nybrogatan 17, Härnösand, Sverige.

Visby: Visborgsgatan 1, Visby, Sverige.

Östersund: Museiplatsen, Östersund, Sverige.

Foruden disse arkiver findes der **Stadsarkiver** (Byarkiver) i følgende byer:

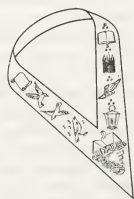
Stockholm

Malmö

Västerås

Borås

samt **Krigsarkivet** i Stockholm.

PRIMARY

PRIMARYKUNSTNERE

Arnold Friberg, den store kunstner, som malede en billedserie omhandlende Mormons Bog, og som udførte det kunstneriske arbejde for filmen »De ti Bud«, kom ind på Primarys kontor forleden dag. Han bemærkede noget, der så ud som en fane, og spurgte: »Hvad er det for et flag?« Soster Parmley forklarede: »Dette er vore Primaryfarver.« »Hvilke er jeres Primaryfarver?« spurgte Arnold Friberg og loftede på silkestoffet. Så, før nogen kunne nå at svare, kluklo han og sagde: »Ja, selvfølgelig, de primære farver.«

Enhver maler ved, at rødt, gult og blåt er de primære, eller grundlæggende, farver, fra hvilke alle de andre nuaner i spektret laves. Disse klare farver er synlige i enhver regnbue og i ethvert prisme gennem hvilket lyset refrakteres eller brydes. Det er de fundamentale eller grundfarverne.

Primary selv er, som navnet antyder, grundlæggende; et fundament, på hvilket børn kan bygge. Primary lægger fundamentet til et vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium. Det, som børn lærer, mens de er små, genspejles i hele deres liv.

RØDT er symbolet på mod. I Primary skulle børnene oplæres så godt, at de vil have mod til at efterleve evangeliets standarder alle deres livs dage.

GULT er symbolet på tjeneste. I Primary skulle børnene lære glæden ved at tjene. De skulle lære og erfare den lykke, der kommer ved at glemme sin egen person i tjeneste for andre.

BLÅT er symbolet for sandhed og renhed. Når børn virkelig lærer sandhed i dens renhed, vil deres liv være frit for synd. De vil være rene og hellige.

Som arbejder i Primary er enhver af jer en kunstner. Du har mulighed for at deltage i fremstillingen af de mest betydningsfulde billeder i hele verden. Hvert barn i din klasse er et dyrebart lærer, på hvilket du maler et billede. Du kan måske fristes til at sige: »Jeg er ikke kunstner.« Hav ikke sådanne tanker. Hvis du vil elske dit arbejde, tage din tid, gøre den nødvendige anstrengelse med studier og omhyggelig forberedelse, kan du blive en stor kunstner. Din kunst kan frembringe herlige mesterværker, som vil leve i skønhed for evigt.

Du har Primary-farverne, som repræsenterer mod, tjeneste og sandhed. Du har Evangeliet at undervise i. Lad intet skødesløst strøg skæmme skønheden i noget billede. Frem for alt, lad den Store Mester lede din hånd i dit arbejde.

Venlig hilsen

Primary Hovedbestyrelse.

Særnummer af

IMPROVEMENT ERA

November-nummeret af Kirkens månedsblad IMPROVEMENT ERA vil være et særligt nummer, som bl. a. indeholder farvefotografier af alle medlemmerne af DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB og DE TOLV APOSTLES RÅD med biografi af hver enkelt.

Danske søskende, som kunne ønske dette nummer, der koster ca. kr. 3,50, kan bestille det på Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F. Bestillingerne må være os i hænde **senest den 10. oktober.**

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Gren:

Ida Kathrine Mott, Istedgade 25, 75 år den 2. oktober.

Thyra Oline Andreassen, Hvidovre-gade 41 C, 80 år den 9. oktober.

Rinda Juhl, Nørrebrogade 153, 70 år den 11. oktober.

Anna Kjærrunggaard, Klokkedybet 34, 80 år den 22. oktober.

København Nordre Gren:

Albilda Dorthea Nordberg, 70 år den 7. oktober.

Anna Høegh-Nissen, Virumvej 123, 70 år den 22. oktober.

Aabenraa:

Marie Christine Johannsen, 75 år den 11. oktober.

Vejle:

Anna Lindskjold, 75 år den 15. oktober.

Nordsjælland Gren:

Marie Alexandra Hansen, Holger Dan-skesvej 14, Helsingør, 65 år den 20. oktober.

Sara Helene Hansen, Sauntevej 20, Hornbæk, 70 år den 23. oktober.

Aarhus:

Søren Christian Nielsen, 75 år den 30. oktober.

Velsignelser:

Frederiksbavn: 7. august:

Christian Marinus Nielsen og Henny Hertha Hansen Nielsens søn, *Kim Benny Nielsen*, velsignet af ældste Paul Reese.

København Nordre Gren: 7. august:

Arne Sandahls og Edith Dreier Lar-sen Sandahls søn, *Jens Sandahl*, velsig-net af sin fader.

Bryllup i København:

Den 22. juli viedes på Københavns Rådhus søster *Jytte Henriksen* til broder *Egon Bolvig*. Stjernen ønsker hjer-telig til lykke!

Hilsen fra England:

Søster *Edith Lorentzen Witter*, tid-ligere København, og hendes mand Fred Witter sender de kærligste hilse-ner til alle søskende, venner og mis-sionærer i Danmark og fortæller samtidig, at deres søn Robert Witter den 17. sep-tember er blevet døbt i Kirken.

BØDSFALD:

Slagelse Gren:

Den 16. august døde søster *Johanne Kirstine Jensen*, Korsør, 83 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

København Søndre Gren:

Den 18. august døde søster *Cæcilie Emilie Marie Hansen* efter lang tids sygdom, 77 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 23. august. Æret være søster Hansens minde!

Aarhus:

Den 22. august døde søster *Anna (Ane) Sylvestersen Rasmussen*, knap 89 år gammel, og blev begravet fra kirken i Langenæs Allé den 26. august. Æret være søster Rasmussens minde!

Ved søster Ane Rasmussens død vil vi gerne udtrykke vor tak og beundring for det strålende eksempel, hun var for os alle lige til det sidste gennem sin stillfærdige optræden og den store flid og trofasthed, hun viste i alle de mange år, hun var medlem af Kirken.

Jane Rudholt,

tidligere præsidentinde for Hjelpeforeningen i Aarhus.

Den 29. august døde søster *Anna He-lene Back Sørensen*, knap 87 år gam-mel. Æret være søster Sørensens minde!

Amager Gren:

Den 31. august døde søster *Valborg Marie Ingeborg Nielsen*, 81 år gammel, og blev begravet fra kirken på Kretavej den 5. september. Æret være søster Nielsens minde!

Den 4. september døde søster *Ellen Margrethe Thomsen*, 64 år gammel, og blev begravet den 8. september. Æret være søster Thomsens minde!

Ny forstander for G.U.F.s Hovedbestyrelse

Ved distriktskonferencen i København den 4. september blev broder *Jørgen W. Schmidt* afløst som forstander for G.U.F.s Hovedbestyrelse i den danske mission for at kunne overtage arbejdet med ledelsen af det nye oversættelses-program i missionen.

I stedet for broder *Jørgen W. Schmidt* blev broder *Jørgen Ringheim* indsat som forstander for G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Missionspræsidentskabet

Nyt Grenspræsidentskab i Aalborg:

Som nyt grenspræsidentskab i Aalborg er kaldet følgende brødre:

Verner Leo Jensen, grenspræsident

Kaj Aage Gram og *Jørn Holm Bendtsen*, rådgivere.

Vi beder Gud velsigne de tre brødre i det store, ansvarsfulde kald, der er pålagt dem.

Missionspræsidentskabet

Døb:

Esbjerg: 2. september:

Karl Johan Gråbe

København Nordre Gren: 6. august:

Henrik Billeskov Jansen

København Centrum Gren: 30. juli:

Gerda Freimann Olesen

Ordinationer:**Odense:** 28. august:

Kurt Henning Andersen

Eigil Valdemar Dewald Hansen

Aarhus: 14. august:

Knud Pedersen

Silkeborg: 21. august:

Bjarne Pedersen

Nordsjælland Gren: 16. august:

Frode Johannes Willadsen

Claus Zimmermann Pedersen

Amager: 3. juli:

Bent Dideriksen

København Søndre Gren: 14. august:

Thorkild Thorst

Povl Reiner Hansen

21. august:

Mogens William Vilhelmsen

København Nordre Gren: 7. august:

Hans Arne Tvilsted

København Centrum Gren: 14. august:

Flemming Budal

Kurt Erling Josephsen

Sven-Erik Thomsen

Døbt af:

Ældste Gert Jensen

Broder Hans Billeskov Jansen

Ældste Lee Mortensen

Til: Præst
Diakon

Præst

Diakon

Præst
Præst

Diakon

Lærer
Lærer

Diakon

Lærer

Diakon
Diakon
Præst**Håndspalægelse ved:**

Broder Verner Buur

Broder Hans Billeskov Jansen

Ældste Finn Christensen

Ordineret af: Broder Poul Andersen
Ældste Steven Stucki

Broder Orla Rode Nielsen

Broder Rasmus A. L. Jensen

Broder Poul Børge Andersen
Broder Arne Johannes Jakobsen

Broder Joseph Thomas Asmussen

Broder Svend Aage Sønderby
Broder Magnus Olesen

Broder Vagn Røder

Broder Arthur Sørensen

Broder Jens Kristoffersen
Broder Knud Hentzen
Broder Bent Lindhardt**Missionærforflytninger:**

19. august:

Kirsten Nielsen

Karen Brown

Rhea Roberts

Lynda Coburn

Gloria Parker

25. august:

Kent Sorensen

Paul Emmer

Richard Beal

Paul Madsen

Fra:

Randers

Silkeborg

Aarhus

Silkeborg

Missionskontoret/Silkeborg

Fredericia

Aalborg

Aalborg

Aalborg

Til:

Horsens

Horsens

Silkeborg

Aarhus

Missionskontoret/Silkeborg

Aalborg

Randers

Randers

Fredericia

Ray Olsen

Rex Petersen

Steve Rasmussen

Colon Bywater

Robert Weierman

Ladd Jones

Paul Gylling

Richard Carlquist

Terry Williams

Lee Packer

Byron Halling

Bagsværd

Aarhus

Østerbro

Sundbyvester

Sundbyvester

Slagelse

Valby

Hørsholm

Hørsholm

Randers

Hvidovre

Nørresundby

Bagsværd

Aarhus

Amager

Missionskontoret

Sundbyvester

Slagelse

Valby

Østerbro

Hvidovre

Missionskontoret

Missionærankomster:

Den 24. august er følgende missionærer ankommet til den danske mission med fly via New York:

Jens Ingemann Hansen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.*Randell Michaelsen* fra Paris, Idaho, beskikket til at arbejde i København.**Missionæraflosninger:**

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

19. august: *Barbara Ann Christensen* fra Manti, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.26. august: *Terry N. Booras* fra Albany, California, efter sidst at have arbejdet på Amager.

*Jens Ingemann
Hansen*

Randell Michaelsen

*Barbara Ann
Christensen*

Terry N. Booras

Meddelelser fra Templet.

»Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.« Alma 34:32.

HAR DE LAVET DERES 3-GENERATIONER-PROGRAM OG SØRGET FOR, AT OPLYSNINGERNE ER PARATE TIL BEHANDLING TIL TEMPELARBEJDE?

Endowment-sessioner finder sted hver lørdag i følgende rækkefølge:

1. lørdag	tysk	kl. 7.30	
	fransk		kl. 13.30
2. lørdag	tysk	kl. 7.30	og kl. 13.30
3. lørdag	engelsk	kl. 7.30	
	tysk		kl. 13.30
4. og 5. lørdag	tysk	kl. 7.30	og kl. 13.30

Fra lørdag den 5. november 1966 begynder formiddags-sessionerne foreløbig en time senere, det vil sige kl. 8.30.

Sessions-kalender 1966:

- indtil 7. oktober 1966 er templet lukket.
- 8. oktober tysk
  - 10.—22. oktober tysk
  - 17. og 18. november tysk
- For grupper på mindst 10 brødre og 10 søstre kan der til enhver tid gennemføres særlige sessioner. Rettidig anmeldelse er nødvendig.

TEMPELVIELSER: (Her opføres kun vielser, der finder sted umiddelbart efter civil vielse):

- 11. juli: Erik Toft — Lone Rytter Essenbæk, København, Danske Mission.
- 3. august: Peter H. Gaertner — Marina K. Bohmann, Seattle, Washington.
- 6. august: Hans J. Tiegel — Eva M. E. M. Stenzel, Centraltylske Mission.
- 15. august: Birger V. Andersson — Agnes M. Palm, Svenske Mission.
- 15. august: William N. Petterson — Greta I. W. A. Tossberg, Svenske Mission.
- 19. august: John H. Anderson — Glenn M. Van Atts, Tucson, Arizona.
- 20. august: Robert J. Dukelow — Rose L. Palmer, Vestlyske Mission (Militer-mission).
- 30. august: James A. Scourp — Siegrun E. O. Mendrzyk, Centraltylske Mission.

Foreløbig oversigt over sessioner i 1967:

10.—13. april	svensk
12.—15. juni	finsk
19.—22. juni	hollandsk
3.—7. juli	dansk
10.—13. juli	svensk
17. juli—3. august	tysk (undtagen fredage)
7.—10. august	fransk
14.—17. august	svensk
28.—31. august	dansk
41. september—6. oktober	Templet lukket
9.—19. oktober	tysk

En bøn til alle tempelbesøgende:

- a) Enhver familie (ægtepar med børn), som ønsker at blive besøgt, må ubetinget aflevere et maskinskrevet, korrekt udfyldt og kontrolleret familieskema i tempelbureauet.
- b) Angående logi:
  - 1. Anmeld navn, alder, ankomst- og afrejsedag for samtlige personer, der har brug for logi i Zollikofen.
  - 2. Har De særlige ønsker om logi, beder vi Dem venligst meddele os det.
  - 3. Har De allerede selv sikret Dem logi, så skriv alligevel til os og meddel os, hvor De skal bo.
  - 4. Alle anmeldelser bedes tilsendt os i to eksemplarer og personerne opføres i alfabetisk orden.
- c. Korrespondance rettes til:
SWISS TEMPLE
3052 Zollikofen/Be
Schweiz

Stor

BYGGEMIDDAG

LØRDAG DEN 29. OKTOBER KL. 18.30
i kirken, Priorvej 12, København F.

Kr. 25.00 pro persona
Max. kr. 85.00 pr. familie

Meld dig til din grenspræsident eller til København Di-
striktspresidentskab.

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig fol-
kevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

SLÆGTSFORSKNING

arkiv- og biblioteksundersøgelser
foretages af

Finn Andersen
genealog
Grysgårdsvej 2, Kbh. F.
Tlf. FASan 6431

Corona **TAPET**

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning
(Vanløse Ligkistemagasinet)
Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Gælder det forsikring så

**Dæk Dem i
DANMARK**

gennem **Arne Rytz**

Østerbrogade 41, København Ø.
Telf. TRia 6040

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-
reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle
rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS
Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80
Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66